

உங்கம்

தந்த

பாடம்.

அனத்து அடக்குமுறைகளை

ப. அ. க. த. த. யோம்.

P. O. T

இந்திய

செய்த

புத்த

மலையாளவுதிசீகீபாடி கருவா 316

புத்தகங்களைக் காண்பு

1909

சமர்ப்பணம்

வீடுதலைக்காகத் தீரத்துடன் போராடி,
சிறையில் இன்னுயிரைத் தியாகஞ் செய்த
தோழர்களே!

நீங்கள் பேசிய வாச்த்தைகள் எமது குருத்துக்களை
வளர்த்தன. உங்கள் தீரம் எங்களை வீரர்களாக்கியது.
நீங்கள் சிந்திய குருநி எமது குருதியைச் சூடேற்றியது:

உங்கள் கண்களைப் பிடிங்கினார்கள். நாம் தொலை
தூரப் பார்வை பெற்றோம். உங்கள் நிலைவே எமது
போராட்டத் தீயை என்றென்றும் அணையாமல் பாது
காக்கும்.

இன்று உங்கள் பாதத்தில் இந்தப் படைப்பை
வைத்துக் கண்ணீர் அஞ்சலி செய்கின்றோம்.

விரைவில் தமிழீழ வீடுதலையை வென்றெடுத்து,
துரோகிகளுக்கும் சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கும் ஒரு பாடம்
புகட்டுவோம், என்று உங்கள் சமாதியில் உறுதி எடுக்
கின்றோம்.

முடிவுரை

1971-இல் பங்களாதேஷ் சுதந்திரமடைந்ததும் ஷேக் முஜிபுர் ரகுமாவின் அவாமி லீக் புதவிக்கு வந்தது. அவர்களுடைய ஊழல் மிக மோசமானது. அவரது நெருங்கிய உறவினர் பங்களாதேஷில் வறுமை நிலவியபொழுது மக்களுக்குச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் (Red Cross) அனுப்பிய இலவச மாலை விற்றனர். 1975-ல் ஷேக் முஜிப் தனது கட்சியைக் கலைத்துவிட்டு பாக்சால் (Baksal) எனும் கட்சியை உருவாக்கினார். இக்கட்டத்தில் ராணுவத்தினி ருந்து வெளியேறிய அபுதாஹிரும், சியாவுடனும் தனித்தனிப் பாதையில் சென்றனர், அபுதாஹி தேசிய சோஷலிஸ்ட் கட்சி (J. S. D.)யின் வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தினார். இக்கட்சி மாக் விலைத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட விடுதலை வீரர்களது கட்சி. சியாவுடன் ஆயுதப் போராட்டத்தில் (கொரில்லா) ஈடு பட்டிருந்த கிழக்கு வங்காளப் பாட்டாளி, உழவக் கட்சியில் சேர்ந்துகொண்டார். இவர் தேடப்பட்டார். J. S. D. வளர்ச்சி யடையத் தொடங்கியது. முஜிப்பின் அரசின் ஊழல், குறைபாடு களால் மக்கள் J. S. D. யை ஆதரித்தனர். பங்களாதேஷ் சோஷ லிசப் பாதையை எடுக்கலாம் எனப் பயந்த பங்களாதேஷ் முத லாளி வர்க்கம் ஐ. அமெரிக்கா-C.I.A.யின் ஆதரவுடனே ஒரு சதியை நடத்தி முஜிப் அரசை வீழ்த்தி ஒரு பிரதி அரசை உருவாக்க 15 ஆவணி 1975-ல் முயன்றது. ஆனால் இந்தியா தனது மேலாதிக்கத்தை வைத்திருக்க மீண்டும் கார்த்திகை 3-ல் சதியை காவித் முஸ்ராப்பின் தலைமையில் நடாத்தியது. காலித் முஸ்ராப் அரசு பங்களாதேஷை இந்தியாவுடன் இணைக்க இணங்கியது. இதற்கெதிராகப் போர்வீரர்கள் 6-ந் திகதி அபுதாஹியின் தலைமை யில் புரட்சியை வெற்றிகரமாக நடாத்தினார்கள். ஆனால் அவர் கள் சியாவை நம்பி அவரிடம் அதிகாரத்தை வழங்கினார்கள். தமக்குள்ள ஆபத்தை உணர்ந்த பங்களாதேஷ் முதலாளி வர்க் கம் ஐ. அமெரிக்கா, மற்றும் சகல மேலாதிக்க உதவியுடன் (அவர்கள் மக்களுக்கெதிராக எப்பொழுதும் ஒற்றுமைப்படுவார் கள்) இப்புரட்சி சியாவின் உதவியுடன் நகங்கியது, அபுதாஹி தூக்கிலிடப்பட்டார்.

அப்தாகிரின் நீதிமன்ற சொற்பொழிவு தாட்டிவிருந்து ரகசியமாக கடத்தப்பட்டு இங்கிலாந்தில் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு பிரசுரிக்கப்பட்டது. அதன் தமிழாக்கமே இதுவாகும். மேஜர் ஜெனரல் சியாலூர் ரகுமான் அண்மையில் பங்களாதேசில் நடைபெற்ற சதிப்புரட்சியில் கொல்லப்பட்டார். இச் சதிப்புரட்சியில் சம்பந்தப்பட்டதாகக் கூறிய பல விடுதலை வீரர்கள் தூக்கிவிடப்பட்டார்கள். 1971-ல் பங்களாதேஷ் ராஜ்ய வத்திலிருந்து போராடிய சகல விடுதலை வீரர்களும் இன்று அழிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். இப்பொழுது பங்களாதேஷ் ராஜ்ய வத்திலுள்ள தளபதிகள் விடுதலைப் போராட்டத்தின்போது பாகிஸ்தானில் சொகுசாக வாழ்க்கை நடாத்திப் பின்னர் 1973-ல் நாடு திரும்பியவர்கள். இப்பொழுது அரசாங்கத்திலுள்ள அமைச்சர்கள் பங்களாதேசின் விடுதலைப் போராட்டத்தின்போது பாகிஸ்தான் ராஜ்யவத்துடன் ஒத்துழைத்தவர்கள்.

இச் சம்பவங்களிலிருந்து நாம் பெரும் படிப்பினைகளைக் கற்றுக் கொள்ளலாம். பிரித்தானிய, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியங்கள் 19-ம் நூற்றாண்டு முதல் இந்திய உபகண்டத்தில் வளரக்கூடிய புரட்சிகரச் சக்திகளை முனையுடன் அழிக்கின்றன. பக்தசிங் முதல் அப்தாகிரி வரை எத்தனையோ விடுதலை வீரர்களை இந்த ஏகாதிபத்தியங்களும் அதன் அடிவருடிகளும் தூக்கிவிட்டுள்ளனர். தேலை உறுஞ்சிச் சக்கை போன்ற காந்தி, நேரு, சியாலூர் ரகுமான் போன்றவர்களை இந்திய உபகண்டத்தை ஆளவும் தமது நலன்களைக் காக்கவும் விட்டுள்ளனர். எனினும் உபகண்டத்தில் ஏற்படப்போகும் சமூகப் புரட்சிகளை ஒரு சக்தியாலும் தடுக்கமுடியாது. காஷ்மீர் முதல் தமிழீழம் வரை, ஆப்கானிஸ்தான் முதல் பங்களாதேஷ் வரை கோடிக்கணக்கான பாட்டாளிகளும் உழவர்களும் எரிமலைபோல் குயிர்ந்தெழுவார்கள். இந்திய உபகண்டத்தில் தேசிய சுரண்டலும், பொருளாதாரச் சுரண்டலும் அழிக்கப்படும்; எங்கும் செங்கொடி பறக்கும்.

தமிழ் மக்கள் முன்வைப்போதுமில்லாத அளவிலான நெருக்கடிகளை இப்போது சந்தித்து வருகிறார்கள். காட்டுயிராண்டித் தனமான வன்முறை ராஜ்யவத்தால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டுள்ளது. போராட்டம் எம்மீது பலாத்காரமாகத் திணிக்கப்பட்டுள்

எது. இதில் நாம் பெறும் வெற்றி எமது வருங்காலத்தை உள்மையாக்கும் இந்த நிலையிலும் எமது தலைமைகள் சிங்கள இனவாத முதலாளித்துவ அரசுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்துவதிலும், சமரசம் செய்வதிலும் மும்முரமாக ஈடுபட்டுள்ளார்கள். விடுதலைப் போராட்டத்தை உக்கிரமமாக முன்னெடுக்க முடியாத வரையில் தமிழ் மக்களுக்கும் ஏனைய விடுதலைப் போராடிகளுக்கும் துரோகமிழைத்துள்ளார்கள். எமது இனத்தைக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டார்கள். அவர்களது கையாலாகாதநனம் இப்பொழுது அம்பலமாகத் தொடங்கியுள்ளது.

இந்த நிலையில் தலைமை வெளிநாடுகளில் உலாவத் தொடங்கியுள்ளது. அந்நியத் தலையீடு பற்றியும் இந்தியா, பங்களாதேஷ் பற்றியும் புதிய சுலோகங்கள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன.

இவை தொடர்ந்தும் மக்களை, விடுதலை பற்றிய மாயையில் முழுகவைத்துப் போராடத் தூண்டாமல் இன்னும் பார்வையாளர்களாகவே வைத்திருக்கச் செய்யும் முயற்சியாகும். இதன் மூலம் தலைமை வர்க்க நலனைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றது.

அப்படி ஒரு தலையீடு நடைபெற்றதும் எமது மக்களுக்கும் வறுமையில் உழலும் கீழ்த்தட்டு மக்களுக்கும் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படமாட்டாது:

இவை எப்போதும் வலதுசாரி சக்திகளுக்கும் சந்தர்ப்பவாழிகளுக்குமே வாய்ப்பாக அமையும். இதனை வங்கம் தந்த பாடமாகக் கற்று, எமது சொந்தபலத்தில் மக்கள் சக்தியில் நம்பிக்கை வைத்து முன்னேறுவோம்.

தனது தலைவீதியை சொந்தக் கருத்தில் எடுத்துக்கொள்ளாத எந்த சமுதாயமும் உருப்படமாட்டாது.

சகல அடக்குமுறைகளையும் தகர்த்தெறிவோம்.

கேர்னல் அபுதாஹீர் (Colonel Abu Taher)

நீதிமன்ற தலைவரே, ஏனைய உறுப்பினர்களே,

உங்கள் முன்னர் குற்றவாளியாக நிற்கும் மனிதன், எமது நாட்டுக்காக இரத்தமும் வியர்வையும் சிந்தியவன். இம் மனிதன் தனது உயிரையே இழக்கத் துணிந்தவன் எனச் சரித்திர ஏடுகள் கூறும். இவனது சாதனைகள் ஒருநாள் நியாயப்படுத்தப்படும்; இந்த நாட்டுக்காக எனது தொழில், சிந்தனைகள், கவவுகள் பட்ட உணர்வுகளை இப்பொழுது கூறவும் முடியாது. விளக்கவும் முடியாது.

என்ன விசித்திரம்!

எப்படி இரத்தத்தினால் என்னை இணைத்துக் கொண்ட இந்த நாடு என்னை நிராகரிக்கமுடியும்?

அதிகாரபீடத்தில் நான் இருத்திய அரசும், நான் புதுவாழ்வு கொடுத்த மனிதனும் எனக்கு முன்னர் நீதிமன்ற வடிவில் இருக்கின்றது. அவர்கள் என்னை நாட்டுத் துரோகத்திற்கும் ஏனைய உருவாக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்களுக்கு மாக என்னை விசாரிக்கத் துணிகின்றனர். எனக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் விஷமத்தனமானவை, ஆதாரமற்றவை, சூழ்ச்சியானவை, முழுப்பொய்கள்.

நான் ஒரு பூரண நிரபராதி.

இந் நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஒரு குற்றச்சாட்டில் எனது தூண்டுதலினால் 1975-ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 6-ம்/7-ம் திகதி டாக்கா (Dacca) ராணுவத் தளத்திலிருந்த போர்வீரர்கள்

புரட்சிசெய்ததாகவும்; இதனால் ஒரு சதிகாரக்குழுவின் கபடமான தோக்கம் முறியடிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேஜர் ஜெபரல் சியாலூர் ரகுமான் (Ziaur Rahuman) விடுதலை செய்யப் பட்டு இந்நாட்டின் சுதந்திரம் காப்பாற்றப்பட்டது. இந்நடவடிக்கை தேசத்துரோகமாயின் நான் குற்றவாளி. நான் ஏதாவது குற்றம் இழைத்திருந்தால் அக்குற்றம் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் மீண்டும் நிலைநாட்டியதாகும், நாட்டின் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டிய குற்றமாகும். ராணுவத் தளபதியைச் சிறைவாசத்திலிருந்து மீட்ட குற்றமாகும். பங்களாதேஷின் இறைமையின் மீண்டும் நம்பிக்கையை ஊட்டிய குற்றமாகும்.

இந்த உண்மையை நிலைநாட்டுவதற்கு நான் 1976-ம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 21-ம் திகதிமுதல் எனக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பயமுறுத்தல்களையும் எனக்கு இழைக்கப்பட்ட சித்திரவதைகளையும் பற்றி மீண்டும் ஞாபகப்படுத்தத் தேவையில்லை. இந்த உண்மை 7-ம் திகதி கார்த்திகை 1975-ம் ஆண்டு எமது சொந்த முயற்சியால் பதவியில் இருத்திய நீதியறி சாயிம் ((Sayem) இற்கும் அவரது அரசாங்கத்திற்கும் தெரியும். சகல அரசியல் கைதிகள் விடுதலை செய்யப்படவேண்டும் என்றும், அரசியல் நடவடிக்கைகள் நடைபெறவேண்டும் என்றும் எமக்கிடையே அங்கீகரிக்கப்பட்ட உடன்பாடு இருந்தது. இந்த உண்மை எமது நாட்டு மக்களுக்குத் தெரியும். அவர்கள் அதனை நன்றியுடன் நினைவில் வைத்துக்கொள்வார்கள்.

என்னை இந்த சிறையில் வைத்து ஒரு தரம்குறைந்த நீதிமன்றத்தால் விசாரிக்க முற்படுவது இந்நாட்டுக்கே அவமானமாகும். உங்களுக்கு என்னை விசாரிக்க உரிமையில்லை.

எனக்கு எதிராகத் தொடரப்பட்டுள்ள பொய்யான, புனைபப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளை நிராகரிக்க முன்னர் நான் உங்களை எமது வீர தேசிய விடுதலை இயக்கத்தின் நாட்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன். இக்கட்டத்தில் இது மிகவும் முக்கியமாகும்.

நான், பாக்கிஸ்தான் ராணுவம் எமது மக்களுக்கு எதிராக மோசமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட 1971-3-25ஆம்

திகதியை ஞாபகப்படுத்துகிறேன்: எமக்குகிராகத் திணிக்கப் பட்ட போர்னர் வெல்வதைத் தளிர வேறுவழியிருக்கவில்லை. நாம் தோற்கடிக்கப்பட்டிருந்தால் எம்மீது மிக மோசமான அடிமை வாழ்வு திணிக்கப்பட்டிருக்கும். பாகிஸ்தான் ராணுவ அரசு பத்திரிகைகள் மூலம் வங்காளிகள் உயர்கல்விக்குத் தகுதியற்றவர்கள் எனக் கூறியது. இதனை இரகசியமாக வைத்திருக்கவில்லை. வங்காளிகள் தேசப்பற்று அற்றவர்கள், அவர்களது கலாச்சாரம் தரம் குறைந்தது. அவர்கள் ஒரேயொரு மொழியே, உருது மொழியே சுற்கவேண்டும் எனக்கூறியது.

எனது மக்களின் நிலையைமையை உணரத்தொடங்கிய நாள் முதல் என்மூல் பாகிஸ்தான் எனும் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. வங்காளிகள் போன்ற மக்களால் ஒரு சுதந்திர நாட்டை அமைத்து, தமது தேசிய அபிவிருத்திகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாது என்ற கருத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரில்லை. அந்த நேரம்முதல் நான் எப்பொழுதும் எமது மக்களின் விடுதலையைப் பற்றியும் அவர்களுக்கு ஒரு நாட்டை அமைப்பது பற்றியுமே சிந்தித்தேன். பாகிஸ்தான் ராணுவத்திலிருந்து எத்தனை வங்காளி அதிகாரிகள் ஒரு சுதந்திர பங்களாதேஷ் பற்றிச் சிந்தித்தார்களோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என்னைப்பற்றி நான் இவ்வளவு மட்டும் கூறமுடியும்: சுதந்திரக்களவு என்னை ஒரு நட்சத்திரம்போல் எப்பொழுதும் கவர்ந்து இழுத்தது.

பாகிஸ்தான் ராணுவத்தில் நாம் வங்காளிகள் தேசத்துரோகிகளின் நாடு எனப்படிப்பிக்கப்பட்டோம்.

அவர்கள் சேவை செய்யவே பிறந்தவர்கள். அவர்களை உண்மையான முஸ்லிம்களாகவும் தேசப்பற்றுள்ளவர்களாகவும் ஆக்குவது பாகிஸ்தானியரின் கடமை எனக் சுற்பிக்கப்பட்டோம். அவர்கள் எங்களை எவ்வாறு நையாண்டி பண்ணினார்கள் என்பதையும் புறக்கணித்தார்கள் என்பதையும் என்னால் ஞாபகப்படுத்த முடிகிறது.

அந்தநாட்கள் மேற்கு பாகிஸ்தானிலிருந்த எமக்கு மிகவும் சோதனையான நாட்கள் ஆகும். நாட்டின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ள நான் தயங்கவில்லை; ராணுவ அரசின் மிக மோசமான

தோக்கங்கள் எமக்குத் தெரியாமல் இருக்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் எரியுங்கள். காண்பவர்களைக் கொல்லுங்கள் என்று ராணுவத் தலைமைப் பீடத்திலிருந்து கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது.

நான் பாகிஸ்தானிலிருந்து தப்பியோடி விடுதலைப் போராட்டத்தில் சேரத் தயங்கவில்லை. இந்நீதிமன்றத்தின் தலைவருக்கு நான் பாகிஸ்தான் ரர்ணுவத்தில் ஒரு சாதாரண போர்வீரன் அல்ல என்பது தெரியும். நான் முதன் முதலில் பலூச்சி ராணுவ பிரிவில் சேர்ந்தேன். பின்பு பாகிஸ்தான் ராணுவத்தில் உள்ள விசேஷ சேவைகள் குழுவில் சேர்ந்தேன். 8 வருடங்கள் நான் இந்த விசேஷ குழுவில் சேவையாற்றினேன். போர்வீரனாகவும் அதிகாரியாகவும் நான் எதிரிக்கெதிராக நேருக்குநேர் போராட்டத் தயங்கவில்லை. இந்திய-பாகிஸ்தான் போரில் நான் காஷ்மீர் முனை யிலும் சியால்கோட் பகுதியிலும் போராடினேன். அப்போரில் பட்ட காயங்கள் எனக்கு இன்னும் உண்டு.

மருன் பாராகுட் பரிசு வழங்கப்பட்ட முதலாவது வங்காளி அதிகாரி நானே. எனக்கு ஒரே நேர்கோட்டில் 135 பாராகுட் பாய்ச்சல்கள் பாய்ந்த பெருமை உண்டு, என்னுடைய சேவைகளுக்காக நான் ஐக்கிய அமெரிக்காவிற்கு வெவ்வேறு வகுப்புகளுக்கு அனுப்பப்பட்டேன். கொலம்பஸ் ஜோர்ஜியாவில் ரேன்சர் பயிற்சி அதிகாரிகளால் ரேன்சர் பரிசு வழங்கப்பட்டேன். வட கரோலினாவிலுள்ள விசேஷ அதிகாரிகள் பயிற்சி நிலையத்திலிருந்து விசேஷ பட்டதாரியாக வெளியேறினேன். அக்காலமட்டும் ஒரு வங்காளி அதிகாரியும் இப்படிப்பட்ட சேவைப் பரிசுகளைப் பெற்றிருக்கவில்லை என இக்கட்டத்தில் ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

ராணுவ அரசின் பரிசு, காட்டுயிராண்டித்தனமான தாக்குதல் நாட்களை ஞாபகப்படுத்துவோம். 1970-ம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலின்பொழுது நான் ஐக்கிய அமெரிக்காவில் ஒரு பயிற்சிக்கு சென்றிருந்தேன். நான் மார்சுழி மாதம் மேற்கு பாகிஸ்தான் திரும்பி வந்தபொழுது தேர்தல்கள் முற்றுப்பெற்றுவிட்டன. ஷேர்க் முஜிபுர் ரகுமாவின் கட்சியான அவாமி லீக் பெரும் பான்மை ஆதரவு பெற்றிருந்தது. நான் திரும்பிவந்தவுடன் பல திறப்பட்டவர்களுடன் கருத்துக்களைப் பரிமாறினேன். சிவிலியன்

அரசு அதிகாரம் கையளிக்கப்படாது என நான் உணர்ந்தேன். ராணுவ அரசும் பூட்டோவும் (பாகிஸ்தான் அரசியலில் ஒரு சாபக் கேடு. ஒரு பொழுதும் அவாமிலீக்கிற்கு நியாயமான ரீதியாக அதிகாரம் வழங்கத் தயாராயில்லை. ஒரு வங்காளியும் அதிகாரத்திற்கு வரக்கூடாது என அவர்கள் தீர்மானித்தார்கள். ஷேக் முஜிபுர் ரகுமான் அவர்கள் அங்கீகரிக்கவோ ஏற்றுக்கொள்ளவோ தயாராயிருக்கவில்லை. என்னால் ஆபத்தான சமீக்கனாகளை உணரக்கூடியதாகவிருந்தது. எனவே மாகி மாதம் எனது மனைவியையும் குடும்பத்தையும் எனது சொந்த இடமான மயிமன் சிங்குக்கு அனுப்பினேன். குளிர்காலத்தில் குளிர் எம்முடன் இருந்தது.

வங்காளிகள் ஒரு நாடாக (பங்களாதேஷ்) அமைவதை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள் என எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் எதிர்ப்பார்கள் என எனக்குத் தெரியும். எமது மக்களை விடுதலையாக்கும் நாட்கள் அண்மித்துவிட்டதுபோல் நான் உணர்ந்தேன். எத்தனைபேர் இப்படி உணர்ந்தார்களோ எனக்குத் தெரியாது. நாட்கள் செல்லச்செல்ல நாம் விரைவான கருத்துமாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி நடைபெறப்போகும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஆயத்தப்படுத்தத் தொடங்கினோம்.

25-ம் திகதி பங்குனி மாதம் நான் மேற்குப் பாகிஸ்தானிலுள்ள குயாட்டாவில் (Quetta) உள்ள ஒரு உயர் பல்நுட்பக் கல்லூரிக்குச் சென்றிருந்தேன். இரவு தொடங்கி அறிந்தோம். அந்த இரவு பூராவும் என்னால் அமைதியாக இருக்கமுடியவில்லை. நித்திரைகொள்ள முடியவில்லை. இரவு பூராவும் நான் குயாட்டாவில் உள்ள தனியான வீதிகளில் நடந்தேன். என்ன நடக்கிறது என நினைத்துப்பார்க்க முயற்சித்தேன். இப்பொழுதுகூட எமது மக்கள்மீது இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை நினைத்துப் பார்க்கமுடியவில்லை. இது வங்களாதேசத்தின் இருதயத்தில் இழைக்கப்பட்ட மிக மோசமான சித்திரவதையாகும்.

26-ம் திகதி பங்குனி மாதம் நாம், ஜெனரல் யுகியாகான் வாஹூனியில் பேசுவதைக் கேட்டோம். அக்கட்டம் மிகவும் பயங்கரமான கட்டமாகும். ஒரு நாட்டின் பிறப்பு வேதனைகளை என்னால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. பாகிஸ்தான் ராணுவத்தின் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான வெறுப்பு உணர்ச்சிகளை நான் நேரடி

யாகக் காட்டியதால் எனது மேலதிகாரிகளின் சந்தேகங்களுக்கு நான் உள்ளானேன். குயாட்டாவில் நடந்த பயிற்சி வகுப்பு நிற் பாட்டப்பட்டு நாம் எமது ராணுவப் பிரிவுகளுக்குச் செல்லு மாறு பணிக்கப்பட்டோம்.

இக்கட்டத்தில் பல கீழ்மட்ட அதிகாரிகள் லெப்டினன்டுகளும் உப லெப்டினன்டுகளும் என்னை அணுகி, எனது ஆலோசனையைக் கேட்டார்கள். நான் அவர்களுக்கு அவர்களது கடமையைத் தெளி வாகப் பாகிஸ்தான் ராணுவத்திலிருந்து விலகி தாய்நாட்டின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கே சேரவேண்டுமெனக் கூறினேன். அக்கட்டத்தில் அவர்கள், குயாட்டாவில் உள்ள சில வங்காளி உயர் அதிகாரிகள், அவர்களுடன் பேசக்கூடப் பயப்படுவதாகக் கூறினார்கள். எனது கருத்துக்களை உணர்ந்த இந்த உயர் அதிகா ரிகள் என்னுடன் பேசப் பயப்பட்டார்கள்.

இதே உயர் அதிகாரிகளே இன்று ராணுவத்தில் உயர்பதவி சுளில் உள்ளனர், என்னை இங்கு விசாரிக்க முயற்சிசெய்யும் குழு வும் இவர்களே. பங்குலி மாதம் 25-ம் திகதிக்கு முன்னர் இவர்கள் ஷேர்க் முஜிபுடன் தங்களுக்குள்ள தொடர்புகளை வெளிப்படை யாக, பெருமையாகக் காட்டினார்கள். 25-ம் திகதிக்குப் பின்னர் அவர்கள் அவரைத் 'தேசத்துரோகி' எனக் கூறினார்கள்.

பின்னர் நான் ஆலோசனை கூறிய உப லெப்டினென்ட் நூரும், உப லெப்டினென்ட் இனாமும் வெற்றிகரமாகத் தப்பியோடி விடு தலைப் போராட்டத்தில் சேர்ந்ததாகக் கேள்விப்பட்டு மகிழ்ச்சி யடைந்தேன். குயாட்டாவில் சில நாட்களுக்குப் பின்னர் நான் கைது செய்யப்பட்டு அப்பொழுதைய கிழக்குப் பாகிஸ்தாவில் இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை ஆட்சேபித்ததாகக் குற்றம் சாட்டப் பட்டேன்.

ஆனால் என்னுடைய நண்பரும் காலாற்படைப் பாடசாலை யின் தளபதியான மேஜர்-ஜெனரல் பி. எம். முஸ்தபாவின் தலை யீட்டினால் எனக்கெதிராவ குற்றச்சாட்டுகள் விலக்கப்பட்டன. நான் காரியர் ராணுவப் பிரிவுக்கு அனுப்பப்பட்டேன். இங்கு நான் சாதாரண படைப்பிரிவுக்குச் சேர்க்கப்பட்டேன். கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்கு எனது சொந்த மக்களைக் கொல்ல அனுப்பப்

பட்ட எனது இடத்தில் ராணுவப் பிரிவுக்குச்சேர அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்த ராணுவப் பிரிவே ஷேக் முஜிபுர் ரகுமான்ஐக் கைது செய்தது.

காரியரில் என்னுடன் காப்டன்கள் டெல்வரும், பட்லாரியும் தப்பி விடுதலைப் போராட்டத்தில் சேர இணங்கினார்கள். பாகிஸ்தான் ஆட்சியிலிருந்த காஷ்மீரிலிருந்த மீர்பூரிலிருந்த ஒரு வங்காளிப் பொறியியலாளருடன் நாம் தொடர்புகொண்டபொழுது அவர் எமக்கு இடவசதி தந்து எல்லைமட்டும் வாகனமும் ஒழுங்கு செய்வதாகக் கூறினார். ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் குறிப்பிட்ட நேரம் நாம் மீர்பூரை அடைந்தபொழுது அப்பொறியியலாளர் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டுத் தனது குடும்பத்துடன் சென்றிருப்பதைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியமும் ஏமாற்றமும் அடைந்தோம். வங்காள மேல்வர்க்கத்தின் தேசப்பற்றற்ற தன்மையை இதுவே முதல் தடவை உணர்ந்தோம்.

நாம் அம் மத்தியானம் அவ்விட்டு முற்றத்தில் தங்கியிருந்தோம். இரவு தொடங்கியதும் மலைகளில் ஏறத்தொடங்கினோம். எனது சகாக்களான காப்டன்கள் டெல்வரும் பட்லாரியும் காடு முரடான மலைகளுக்குப் பயிற்றப்படாதபடியால் சில மணித்தியாலங்களின் பின்னர் பயணத்தைத் தொடர மறுத்தனர். எனவே நாம் மீண்டும் காரியர் ராணுவப் பிரிவுக்கு வரவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

அப்பொழுது மேற்கு பாகிஸ்தானில் ஏறக்குறைய 1000 வங்காளி அதிகாரிகள் இருந்தார்கள். நான் அவர்களில் பலரைச் சந்தித்து, தப்பி விடுதலைப் போராட்டத்தில் சேரும்படி தூண்டினேன். எனினும் வங்காளி மேல்வர்க்கத்தின் தேசப்பற்றானது, ராணுவ அறையில் விவாதத்துக்கு மட்டுமே என்று பார்த்து மனம் வருந்தினேன். பின்னர் நான் அபோடாபாத்திலுள்ள பலாச்சி ராணுவ முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்டபொழுது அங்குள்ள வங்காளி அதிகாரிகளை விடுதலைப் போராட்டத்தில் சேருமாறு கூறினேன்.

இக்கட்டத்தில் ராவல்பிண்டி பிரதான ராணுவ முகாமிலிருந்த மேஜர் சியாவுடின் என்னுடன் தப்பியோட இணங்கியது

கிசவும் நன்மையாகவிருந்தது. என்னிடமிருந்த எல்லாப் பணத்
தையும் கொண்டு எல்லைமட்டும் செல்ல ஒரு பாவிக்கப்பட்ட
காரை வாங்கினேன். நானும் சியாவுடினும் பிண்டியிலிருந்து
புறப்பட்டு வழியில் ஜேலத்திலிருந்து வந்த காப்டன் பட்டவாரி
யையும் சேர்த்துக்கொண்டோம். பகல் நேரத்தைப் போக்க
வேண்டியிருந்தமையால் நாம் சியால்கோட் ராணுவப்பிரிவினிருந்த
மேஜர் மன்குரின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தோம். மன்குருக்கு
எமது திட்டங்கள் தெரியவந்தாலும் அவர் அமைதியாகவிருந்
தாரையொழிய உற்சாகத்தைத் தரவில்லை. ஆனால் அவரது மனை
வியின் ஈழற்சியால் அவர் எம்முடன் தப்பித்துக்கொள்ள இணங்கி
னார், இப்படியாக மேஜர் மன்குரும், அவர்களுடும்புமும் அவ
ரது சேவையாளும் எம்முடன் சேர்ந்துகொண்டனர். இரவான
தும் நாம் எல்லைக்குச் சென்று காரைவிட்டுவிட்டு எல்லைகடந்து
இந்தியாவை அடைந்தோம்.

நாம் விடுதலைப் போராட்டத்தில் எம்மை எல்லாவிதமான
சுரண்டல்களிலிருந்தும் மேலாதிக்கத்திலிருந்தும் எம்மை விடுதலைப்
படுத்தும் நம்பிக்கையுடன் சேர்ந்தோம். நீதியான சமுதாயத்தை
உருவாக்க எண்ணியிருந்தோம். சுதந்திரப் போராட்டத்திற்குப்
பின்னர் உண்மையாக என்ன நடந்தது? உண்மையாகப் புரட்சி
கும்பொழுது போரின் பெரும்பகுதி எமது நிலத்தில் நடைபெற
வும் இல்லை. எமது சொந்த மக்களுக்கு மிகச் சொற்ப அளவு
நன்மைகளையே தந்தது. ஆயுதமற்ற, அமைதி விரும்பும், யயப்
படுத்தப்பட்ட பங்களா தேஷ் மக்கள் உணவுக்காகவும் பாதுகாப்
புக்காகவும் எல்லையைக் கடந்தார்கள். பெரும்பாலாக இருந்த
போர்வீரர்களும் இதனையே செய்தார்கள். முக்கியமான வெகு
ஜன இயக்கங்களும் அரசியல் கட்சிகளும் குறிப்பாக அவாமினிக்
கும் இக்காரணத்துக்காகவே எல்லையைக் கடந்தனர். ஆனால் மக்
களிடமிருந்து ஆதரவைப் பெற்றமையால் அவாமினிக் குக்குக்
கூடுதலான பொறுப்பிருந்தது.

ஆனால், அவர்கள் ஒருபொழுதும் ஆயுதமற்ற
நாடு எதிர்நோக்கும் வருங்காலத்தைப் பற்றிச்
சிந்தித்திருக்கவில்லை. அவர்கள் மக்களுக்கு ஏற்

படக்கூடிய ஆபத்துக்களுக்கு ஆயத்தப்படுத்தவில்லை. ஒரு நவீன ராணுவத்திற்கெதிராக ஆயுதமற்ற மக்கள் போராடுவது முட்டாள்தனமாகும்.

ஆனால் இதுவே எமக்கு நடந்தது. இதற்காகவே-நாம் பெரும் இழப்பைக் கொடுக்கவேண்டி இருந்தது. அவாமி லீக்கின் தலைமை உண்மையாகவே கோடிக்கணக்கான எமது மக்களின் வருங்காலத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்திருந்தால், அவர்கள் கூடுதலாகத் துணிவாக நடந்திருந்தால் நிலைமை மாறியிருக்கும். ஆனால் அப்படி நடக்கவில்லை.

இக்கருத்தே எமது போர்வீரர்களுக்கும் பொருந்தும். அவர்கள் ஒருபொழுதும் ஒரு தேசிய விடுதலைப்போரை எதிர்பார்க்கவில்லை. இதன் விளைவு யாதெனில், உலகில் ஒரு நவீன ராணுவத்துக்கு எதிரான, தொடர்ச்சியான, வித்தியாசமான போருக்கு ஒரு ஆயத்தமும் இருக்கவில்லை. இந்தியா மிக மகிழ்ச்சியுடன் எமது போர்வீரர்களுக்கும், மக்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் உணவும் இருப்பிடமும் வழங்கியது. ஏனெனில் உலக அரசியலிலும் சர்வதேச நாடுகளிலும் இந்தியாவின் செல்வாக்கும் நன்மதிப்பும் அதிகரித்திருக்கும். அத்துடன் உபகண்டத்தில் மேலாதிக்கம் எனும் அதன்கொள்கை பலப்பட்டிருக்கும். பங்களாதேஷின் நிலைமைகளினால் இந்தியாவே கூடுதலாகப் புனி-அரசியல் ரீதியாக, இப்பாருளாதார ரீதியாக, மூலப்பொருட்கள் ரீதியாக கூடுதலாகப் பலளடைந்திருக்கும். இவ்வளவு மட்டுமே நான் போரைப்பற்றிக் கூறமுடியும். எமது அதிகாரிகளும் டோர்வீரர்களும் கூடுதலாக இந்தியர்களின் விருப்பங்களையும் போர்த்திடங்களையுமே நடைமுறைப்படுத்தினார்கள்.

நான் விடுதலைப் போராட்டத்தில் சேர்ந்தவுடன் எமது படைகளின் தளபதியாகிய கேர்னல் ஒஸ்மானி என்னைப் பல்வேறு பகுதிகளுக்குச் சென்று போராட்டத்தின் நடைமுறையிலுள்ள குறைபாடுகளைக் கண்டுபிடித்து அவற்றை எவ்வாறு நிவர்த்தி செய்வது என அறியுமாறு கூறினார். நான் விஜயம்செய்த முதலாவது பிரிவு மயிமன்சியர் டங்கயில் மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய 11-வது பிரிவாகும். இப்போதைய உதவி ராணுவ சட்ட

அதிகாரியாகிய மேஜர் - ஜெனரல் கியா அப்பகுதியில் ஒரு ராணுவ பிரிவை அமைக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தார். இப் பிரிவு பிரிகேடியர் சிங் (Singh இந்திய ராணுவம்) சின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது.

இப்படிப்பட்ட ஒரு முக்கியமான பகுதி ஒரு இந்திய அதிகாரியின் பொறுப்பிற்குக் கொடுக்கப்பட்டது எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. டாக்காவைத் தாக்குவதாயின் இப்பகுதி மிகவும் முக்கியமாகும். நான் வேறு பிரிவுகளுக்கும் சென்று விடுதலைப் போராளிகளுடன் கலந்து எனது கருத்துகளையும் திட்டங்களையும் கூறினேன். நாம் சில சிறு தாக்குதல்களை மேற்கொண்டோம். அப்பொழுது அரசியல் ராணுவத் தலைமைகளின் குறைபாடுகள் தெளிவாகத் தெரிந்தது. எமது தேசியப் போரானது ஏறக்குறையத் தோல்வியடையும் நிலையிலிருந்தது. நாம் ஒரு திறமான பயிற்சிபெற்ற, கூடுதலாகக் கல்விகற்ற எதிரிக்கெதிராக போராடிக்கொண்டிருந்தோம். அவர்கள் கடுமையான பயிற்சிபெற்றிருந்ததுடன் நவீன ஆயுதங்களும் கொண்டிருந்தனர். எமது பக்கத்தில் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட தலைமையை அமைக்கக்கூடிய நிலையான ராணுவத் தலைமையில்லை. எனவே எமது படைகள் தீர்மானமற்ற நிலையில் உற்சாகமற்ற நிலையில் இருந்தன. எமக்கு ஒரேயொருவழி கொரில்லா போரரட்ட மூறையாகும். ஆனால் அப்பொழுது எமது தளபதிகள் வெளிநாட்டு மண்ணில் ஒரு முழுமையான ராணுவத்தை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். எமது இளைஞர்கள் துணிவிலோ, தேசபற்றிலோ குறைவானவர்களாக இருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்கள் சரியான முறையில் இயக்கப்படாமல் நாடுபுறாவும் சிறுசிறு குழுக்களாகச் சிதறி, தேசப்பற்றினால் எப்படியோ உணர்ச்சியால் அலைபுண்டு இயங்கினார்கள். அவர்கள் ஒருபொழுதும் பாகிஸ்தானின் ராணுவத் தாக்குதலை எதிர்பார்த்தாதபடியால் பாகிஸ்தானின் கொடுமைகளுக்கு ஆளானார்கள்.

எமது போராட்ட நடைமுறைகளிலிருந்து குறைபாடுகளைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

முதலாவது: நாம் போரை நடத்தினோம்; மக்கள் போரை நடத்தினார்கள். ஆனால் ஒரு சரியான அரசியல் தலைமை

இருக்கவில்லை. சரியான அரசியல் தலைமை இல்லாமல் கொரில்லா போராட்டம் வளர்ச்சியடையாது.

அனாமி லீக் எமது விடுதலைப் போராட்டத்திற்கான சரியான அரசியல் தலைமையைத் தரவில்லை.

இரண்டாவது: ராணுவத் தலைமையானது கொரில்லா போராட்டம் பற்றிச் சரியான கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. பழமைவாத (conventional) அதிகாரிகளான கேர்னல் ஒஸ்மானி, மேஜர் சியா, மேஜர் காலித். மேஜர் சவியுல்லா போன்றவர்கள் கொரில்லா போராட்டத்திற்குத் தேவையான அமைப்புப்பற்றி விளக்கமற்றவர்கள், மேலும் இந்த பழமைவாத அதிகாரிகள் தமது பழமைவாதக் கருத்துகளினால் கொரில்லா போராட்டத்தின் சாதாரண வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்தார்கள்.

மூன்றாவது: விடுதலைப் போராட்டத்தில் ராணுவத் தலைமையானது போதுமற்றது. சரியாகப் பயிற்சிபெற்ற போர் வீரர்களும் அதிகாரிகளும் ராணுவப் பிரிவுகளுக்குச் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இதனால் தனிப்பட்ட சுயாதீன விடுதலைப் போர்வீரர் குழுக்களுக்குப் போதுமானளவு பயிற்சிகளும் தலைமைகளும் கிடைக்கவில்லை மேலும் விடுதலைப் படைகளின் தளபதிகளுக்கு விடுதலைப் போராட்டம் குறித்துச் சரியான தெளிவான கருத்துக்கள் இருக்கவில்லை. இத்தளபதிகளின் ஒரே யொரு நோக்கம் தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டத் தேவையான ராணுவப் பிரிவுகளை உருவாக்குவதே யாகும்.

அவர்கள் 20 ராணுவப் பிரிவுகளைக்கொண்ட ஒரு ராணுவம் விரைவில் உருவாக்கப்படும் எனக் கூறினார்கள். அதேநேரத்தில் தேசிய மக்கள் போராட்டத்தின் சாதாரண வளர்ச்சி தடைப்பட்டது. விடுதலை வீரர்கள் நாட்டுக்குள்ளே வீரம்மிக்க செயல்களைச் செய்தபொழுதும் அவர்களுக்கு உற்சாகம்

கொடுக்க ஒருவரும் இல்லை. வெளித்தலையீடு இல்லா விடின் சரியான தூரநோக்குக்கொண்ட தலைமை தொடர்ச்சியாக நாட்டுக்குள்ளே உருவாகியிருக்கும். அகர்தலாவில் (இந்நியா) மேஜர் சாலித் முஸ்ரப்பின் தலைமையிலிருந்த ராணுவப் பிரிவும் சரியானமுறையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தால் நாம் 7 அல்லது 8 மாதத்திற்குள் விவசாய வீரர்களைக்கொண்ட 20 பிரிவுகளை உருவாக்கியிருக்கலாம்.

எனது கருத்துகள் கேர்னல் ஒஸ்மானிக்கு ஆத்திரத்தைக் கொடுத்தது. அவருக்கு வாழ்க்கை இலகு வாயிருந்தது. அவருக்குப் படுத்துறங்கப் பாதுகாப்பான இடமும் பிரிவுகளின் தலைமைப் பீடங்களைப் பார்வையிடப் போதுமான நேரமும் இருந்தது. இது விடுதலைப் போராட்டத்தில் நேர் எதிர்த்த தன்மையாகும். தலைமையானது முழுப்பைத்தியக்காரர்த் தலைமையாகும். மக்கள் போராட்டத்திற்கும் சாதாரண போராட்டத்திற்குப் பெரும் வேறுபாடுண்டு. இது கேர்னல் ஒஸ்மானிக்கு விளங்கவில்லை. கொரில்லா போராட்டத்தின் ஆரம்பக்கட்டத்தில் சாணுவப்பிரிவுகளை உருவாக்குவது தவறாகும். சரியான நேரத்தில் கொரில்லா பிரிவுகள் ராணுவப் பிரிவுகளாக்கப்படும். நாம் 11-ம் பிரிவின் முக்கியத்துவம் காரணமாக அங்கே நிற்கத் தீர்மானித்தேன். வெவ்வேறு பிரிவுகளுக்கு விஜயம் செய்து நேரத்தை வீணாக்குவது மூட்டாள்தனமாகும். ஒஸ்மானி அரைகுறை மனத்துடன் என்னைப் பிரிவுத்தளபதியாக நியமித்தார்.

நான்காவது: பிரபல விடுதலை வீரர்களான மேஜர் அப்சார், சாலில், பட்டேம், மர்வாட் முதலியோரின் தலைமையில் தொடர்ச்சியாக உருவான படைகளே (பங்களாதேஷ் உள்ளே) எமது விடுதலைப் போராட்டத்திற்குப் போராடிய சக்திகளே இயற்கையான வளர்ச்சியாகும். ஆனால் கேர்னல் ஒஸ்மானியின் தலைமையில் இருந்த ராணுவத் தலைமையும் இடைக்கால அரசாங்கமும் இப்படிப்பட்ட படையின் வளர்ச்சியை

சந்தேகக் கண்ணுடன் பார்த்தனர். எனவே நாட்டுக்குள் வளர்ச்சியடைந்த விடுதலை வீரர்களுக்கும் ராணுவத்திற்கும் இடையில் சரியான தொடர்புகள் இருக்கவில்லை.

இந்தாவது: இந்திய ராணுவ வீரர்களின் கூடாத செல்வாக்கினால், சில விடுதலை வீரர்களுக்கிடையில் சரியான சித்தாந்த வளர்ச்சியடையாதபடியால் சுயநலம் வளர்ந்தமையால் அவர்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் களவெடுப்பதிலும் வீடுடைப்பதிலும் ஈடுபட்டார்கள்.

இப் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் சரியான தீர்வு யாதெனில் இடைக்கால அரசாங்கம் பங்களாதேசிற்சூள் விடுதலை செய்யப்பட்ட பிரதேசத்திற்குள் தன்னை அமைத்திருக்கவேண்டும். பிரிவுத் தலைமைகளும் எல்லா அதிகாரிகளும் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறிய பங்களாதேசினுள் தனது நிலைகளை அமைத்திருக்கவேண்டும். நான் இக்கருத்து வெளியிட்டவுடன் மேஜர் சியா இதனை அங்கீகரித்தார். சகல தலைமைகளும் எல்லைக்குள் அமைக்கப்பட வேண்டுமென நாம் தீர்மானித்தோம். ஒரு குறித்த நேரத்தில் எல்லாத் தலைமைகளும் பங்களாதேசிற்சூள் செல்லவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தோம். எனவே சகல பிரிவுத் தளபதிகளின் கூட்டம் நடைபெற்றது. கோர்வல் ஓஸ்மாவியும் மேஜர்கள் காலித் முஸ்ராப்பும், சவியுல்லாவும் இதனை எதிர்த்தார்கள், எனவே தலைமைகள் இந்தியாவிலிருந்து பங்களாதேசுக்குள் செல்வது தடைப்பட்டது மட்டுமல்லாமல் மேஜர் சியாவின் படைப்பிரிவு எனது பகுதியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

எனவே நான் ஒரு விமானப்படை அதிகாரி பிலைப் லெப்டினன்ட் காமித்துல்லாவுடனும் ஒரு காயமடைந்த அதிகாரியின் உப லெப்டினன்ட் மன்னனுடம் விடப்பட்டேன். போக்குவரத்துக்கு ஒரேயொரு ஜீப்பே தரப்பட்டது. எம்மிடம் போதுமான உபகரணங்கள் இல்லாதபடியால் பிரிகேடியர் சிங் (இந்திய ராணுவம்) எம்மைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவரலாம் என நினைத்தார். எனவே அவர் எமது பிரிவின் தலைமை முகாமை அவரது தலைமை முகாமுடன் (இந்தியாவுக்குள், எல்லையிலிருந்து

40 னைல் தொலைவில்) தூராக்க(Thurakk)ில் அமைக்குமாறு கருத்துத் தெரிவித்தார். பெரும்பாலான பிரிவுத் தளபதிகள் தமது கூடாரங்களின் நிலத்தை மறைக்க கார்பெட் (carbet) விரித்திருந்தார்கள்.

நான் பிரிகேடியர் சிங்கின் வேண்டுகோளை நிராகரித்து எனது பிரிவுத் தலைமை முகாமை சமால்பூர் துறைக்கு முன்பு பங்களா தேசக்குள் 800 யார் தொலைவில் அமைத்தேன். எனக்கு இறுதி வெற்றியைத் தருவதற்குக் சமால்பூர், ஜமால்பூர், டாங்கில், டாக்கா முலையே முக்கியமாகும்.

இக்கட்டத்தில் நான், ஒரு விடுதலை வீரனான சுபேதார் அப்தாப்பை ஞாபகப்படுத்தவேண்டும். அவர் வியக்கத்தக்க துணிவுடைய வீரர் அவர் ஒருபொழுதும் பங்களாதேஷ் மண்டலவிட்டு வெளியேறவில்லை. சில இளைஞர்கள் அவர் பாகிஸ்தான் ராணுவத்துடன் தீரத்துடன் போராடிச் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் அவர்களைக் கஷ்டப்படுத்தியதைக் கண்டார்கள். நான் 11-ம் பிரிவை அடைந்ததும் சுபேதார் அப்தாப் ஒரு கலகக்காரன் எனக் கூறப்படுவதைக் கேட்டேன். அவர் ஒருவரதும் கட்டளைகளுக்கும் கீழ்ப்படிவதில்லை. அவர் குமரிதானாவில் கோடல்காண்டியில் தங்கியிருந்தார். மேஜர் சியாவும், பிரிகேடியர் சிங்கும் பலமுறை கட்டளையீட்டும் அவர் அவர்களைச் சந்திக்கவில்லை. இவரைப்பற்றி நான் கூட அறியவிரும்பியதால் அவரைப் போய்ச் சந்திக்க யோசித்தேன். நான் 18 மைல்கள் நடந்து கோடல்காண்டியை அடைந்தேன். இது அவருக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவர் ஒருபொழுதும் பங்களாதேஷினுள் எந்தவொரு அதிகாரியையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நாம் போர்நிலைமையைப் பற்றிக் கருத்துக்கள் பரிமாறியபொழுது போர்த்தந்திரத்தில் ஒரே கருத்துள்ளவர்கள் என அறிந்தோம். அதுமுதல் நாம் தோழர்களாகப் போராடினோம்.

சுபேதார் அவ்தாப் தன்னுடைய குமாரிதானாவின் பெரும் பகுதி விடுதலையாகவிருந்தது எனக்கூறினார். 16-ம் திகதி மார்சுழி மாதம்வரை அது அவ்வாறே இருந்தது. அவர் எப்பெர்முதும் இந்தியாவுக்குச் சென்று தளம் அமைப்பதை நிராகரித்தார். தளம் நான் இரவு பூராவும் அவருடன் உரையாடினேன். நான்

அவரை இயற்கையான நிலைகளும் அவருக்கு முன்னர் நான் சிறுவரிதனாக இருப்பதையும் கண்டேன்.

அவர் தான் ஏதையும் செய்வதாகக் கூறியதும் நான் அவருடைய நிலைக்குமுன்னர் ஒரு நிலை நிலைகொண்டுள்ள ஒரு பாகிஸ்தான் ராணுவ முகாமைத் தாக்கக் கூறினேன். இரு நிலைகளுக்கும்மையே ஒரு ஆறு இருந்தது. பாகிஸ்தானியர் நிலை கொண்ட தீவு ஒரு சிறு கால்வாயினால் இரண்டாகப் பிரிபட்டிருந்தது. சுபேதார் அஸ்தாபும் நானும் படகின்மூலம் ஆற்றைக் கடந்தபொழுது பாகிஸ்தானியர் கால்வாயின் அப்பால் உள்ள பகுதியில் இருப்பதை அவதானித்தோம். அண்மையான பகுதி உயர்ந்த புல்லினால் நிரப்பப்பட்டிருந்தது. நான் ஒரு விடுதலை வீரர் குழுவை இரவில் ஆற்றைக்கடந்து இப்புல்லினுள் மறைந்து இருக்குமாறு கூறினேன். அதிகாலையில் வேறொரு குழு சென்று தம்மைப் பாகிஸ்தானியர் துரத்துமாறு தூண்டவேண்டுமென்று கூறினேன். 4 நாட்களின் பின்னர் அஸ்தாப் தனது திட்டத்துடன் தயாராயிருந்தார்.

எதிர்பார்த்ததைப்போல பாகிஸ்தானியர் அதிகாலை சென்ற குழுவைத் தாக்கினர். அவர்களது பிரிவுகள் விடுதலை வீரர்களின் பகுதிக்கு இழுக்கப்பட்டது. முதலாவது தாக்குதலில் பாகிஸ்தானியருக்குப் பெருமளவு சேதம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் இரண்டாவது மூன்றாவது தாக்குதல்களை மேற்கொண்டாலும் ஒவ்வொரு தாக்குதலும் முறியடிக்கப்பட்டது. அவர்கள் பயந்து தமது நிலையைவிட்டு வெளியேறினர். பக்காதுயரப் வரை ருமாரி தாலாவின் முழுப்பகுதியும் எமது கட்டுப்பாட்டின்கீழ் வந்தது.

அடுத்தபடியாக எமது கவனத்தைச் சில்மாரிக்குத் திருப்பினோம். இச்சண்டை பிரபல்யமானதும் எவது தலையில் நடைபெற்றதுமாகும். புரட்டாகிமாதம் நடு பகுதியில் ஒருநாள் இரவு 2000 விடுதலை வீரர்கள் பிரம்மபுத்திரா நதியைக் கடந்தனர். எமது இலக்கானது பெருந்தொகையான பாகிஸ்தானியருடன் கூலிப்படையான ரசாக்கர்களால் காவல்காக்கப்பட்டது. நாம் சில்மாரியை 24 மணித்தியாலம் எமது கட்டுப்பாட்டின்கீழ் வைத்திருந்தது பெரும்தொகையான கைதிகள், ஆயுதங்களுடன் திரும்பி

வந்தோம். இது போர்முனைகளின் சரித்திரத்தில் ஒரு விசேஷ சம்பவமாகும்.

புரட்டாசி தொடக்கம் விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பற்றிய பெருமளவிலான செய்திகள் எமது பகுதியிலிருந்த வாடுவிலி மூலமே ஒலிபரப்பப்பட்டது. அமெரிக்கச் செய்தி நிருபரான ஜாக் அன்டர்சன் கூட எமது பகுதியில் செய்யப்பட்ட சாதனைகளைக் குறித்துக்கொண்டார். அவர் "கமால்பூரின் வீழ்ச்சியுடன் பாபிஸ் தாவியர் போரை இழந்துவிட்டனர்" எனக் கூறினார். கமால்பூர் தாக்குதலைத் தலைமை தாங்கும்பொழுதே நான் எனது காலை இழந்தேன். எமது பிரிவுகளே முதன்முதலில் தலைநகர் டாக்காவை அடைந்தன.

விடுதலைப் போரைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது எமது விடுதலை வீரர்களின் தேசப்பற்று, தீரம், கீழ்ப்படியும் தன்மை பற்றிக் கூறவேண்டும். நாடு தனது சிறந்த மக்களை அவர்களிடமே கண்டது. இக்கட்டத்தில் நான் எமக்கு உணவு, இருப்பிடம், எதிரி பற்றிய தகவல்தந்து எம்மை உற்சாகப்படுத்திய வறிய கிராம மக்க ளைப்பற்றிக் கூறவேண்டும். என்விடம் ஆயுதம் இருந்தது. அவர்களிடம் ஒன்றும் இருக்கவில்லை. எமக்கு உதவிசெய்தபடியால் அவர்கள் பாபிஸ்தாவியரின் குண்டுகளை ஏதிர்தோக்கவேண்டியிருந்தது. அவர்களது வீடுகள் எரிக்கப்பட்டன. பெண்கள் மாண்பங்கப்படுத்தப்பட்டனர். அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத்தானே எப்பொழுதும் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

ஊர்கழி மாதம் 16-ம் திகதி பங்களாதேஷ் இந்திய ராணுவத்தின் கைக்குச் சென்றது. இது ஆச்சரியப்படத்தக்கதல்ல. எமது அரசியல் ராணுவத் தலைமையின் கவனயீனம், திறமையின்மையால் இடைக்கால அரசாங்கம் ஒரு செயலற்ற சக்தியாக இருந்தது. இது இந்தியரின் தலையீட்டுக்கு வழிவகுத்தது. எமது ராணுவப் படைகள் உள்நீதியாகப் பலவீனமாகவும் அடிமைமனப் பான்மை உடையதாகவும் இருந்ததற்குக் காரணம் அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்த தளங்களை நம்பியிருந்தமையாகும். பங்களாதேஷ் மண்ணை இந்தியப்படைகள் அடைந்தவுடன் வெற்றிகரமான ராணுவத்தைப்போன்று தமது கைகளில் அகப்படக்கூடிய எல்லா வற்றையும் எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

நீதிமன்றத் தலைவரே, ஏனைய உறுப்பினர்களே, இக்கட்டத்தில் நான் இந்திய ராணுவத்தின் நடவடிக்கைகளை எதிர்த்த ஒரு அதிகாரியைப்பற்றிக் கூறவேண்டும். இவர் 9-வது பிரிவின் தலைவரான மேஜர் எம். ஏ. ஜலில் ஆகும். அவரும் இவ்வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவராகும். ஜலில் தனது நடவடிக்கைக்காகப் பெரும் கஷ்டப்பட்டவேண்டி இருந்தது. தனது தேசப்பற்றுடன் கடமைகளைச் செய்ததற்குக் கைதுசெய்யப்பட்டுப் பவநாட்கள் சிணையிலிருந்தார். அவருக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டுக்களிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட பின்னர் அவர் இளம் புரட்சிவாதிகளின் பிரதிநிதியான ஏ. எஸ். எம். அப்துல் ராப் (இவ்வழக்கில் இன்னொரு குற்றச்சாட்டுக்குள்ளாக்கப்பட்டுள்ளவர்)புடன் சேர்ந்த ஒரு சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காரியமான பங்களாதேசின் முதலாவது எதிர்க்கட்சியான J. S. D, (தேசிய சோஷலிசக் கட்சி)யை உருவாக்கினார். அப்துல் ராப்பே சரித்திர முக்கியத்துவமான பங்குவி மாதம் 2-ம் திகதி 1971-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொட்டாலா கூட்டத்தில் முதன்முதலில் எழுந்த தேசியக்கொடியை ஏற்றியவர். இக்கட்டத்தில் மேஜர் ஜலில் விசாரித்து விடுதலை செய்த நீதிமன்றத்தின் தலைவர் நானே என்று மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கிறேன்.

இக்கட்டத்தில் நான் இவ்வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கும் எனது சகோதரர்களைப்பற்றிக் கூறவேண்டும். எனது அண்ணன் அபு பூசுப் கான் விடுதலைப் போர் தொடங்கிய பொழுது சவுதி அரேபிய விமானப்படையைச் சந்திக்க ஒரு குழுவில் சவுதி அரேபியா சென்றிருந்தார். அவர் தப்பி எழுந்த பிரிவில் போரிட சேர்ந்தார். அப்பொழுது அக்குழுவில் பல வங்காளி அதிகாரிகள் இருந்தபொழுதும் ஒருவர்கூட இப்படிச் செய்யத் துணியவில்லை. அவர்கள் மேற்குப் பாகிஸ்தானுக்குத் திரும்பிச் சென்று 1973-ல் பின்பு பங்களாதேசுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

ஜமால்பூரில் நடந்த சண்டையில் காட்டிய தீரத்திற்காக என் அண்ணனுக்கு "பிரீ பிக்ரம்" பதக்கம் வழங்கப்பட்டது. அவரே 16-ம் திகதி மார்ச்சு மாதம் முதன்முதலில் பாகிஸ்தானின் தலைமைப்பீடத்தை அடைந்து ஜெனரல் நியாசியின் சரணைப் பெற்றவர். அவர் ஜெனரல் நியாசியின் வாகனப்பதக்கத்தை வைத்

திருக்கிரூர். உலகம் இவரைவிடத் திறமையான மனிதர்களைக் குறைவாகவே கொண்டுள்ளதாகக் கருதுகிறேன்.

எனது இன்னொரு சகோதரன் அவ்வரும் இவ்வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளார். அவர் டாக்கா பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையானார். விடுதலைப் போரில் 11-ம் பிரிவின் தலைமை நிலையத்தில் அவர் ஒரு அதிகாரி. அவர் தனது இரண்டாவது போர் வையை ஒரு விடுதலை வீரனுக்கோ அகதிக்கோ கொடுக்கக்கூடிய தன்மையுடையவர். எனது சகோதரனான பாகார் (Bahar) பற்றி நான் கூறவேண்டும். இவரும் தீரம்மிக்க வேறு மூன்று இளைஞரும் இன்றைய அரசின் சதியால் கொல்லப்பட்டனர். அவர் 200 இளைஞர்களைத் தலைமைதாங்கி, கார்த்திகை மாதம் அளவில் நெக்கோரான பகுதியை விடுதலைப் போரில் விடுவித்தனர். அவரது தீரத்துக்காக இருமுறை பீர்-பரதிக் பதக்கம் வழங்கப்பட்டது. அவரும் ஒரு தேசிய வீரனாகும். எனது இன்னொரு சகோதரனான பீலால் (Belal) இன்னொரு குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளவர். இருமுறை பீர்-பதிக் பதக்கம் தீரத்திற்காகப் பெற்றவர். ஆறு சகோதரர்களும் இரு சகோதரிகளும் நாங்கள் யாவரும் விடுதலைப் போரிற் பங்குபற்றினோம். எனது பங்குக்காக நான் பீர்-உத்திரம் பதக்கம் வழங்கப்பெற்றேன். எங்களது பங்குகளுக்காக எங்களில் நால்வர் ராணுவப் பதக்கங்கள் வழங்கப்பெற்றோம். இவையெல்லாம் சரித்திரத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள ஏடுகளாகும். விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்குபற்றியதற்காக எமது கிராமம் எரிக்கப்பட்டு நாசமாக்கப்பட்டது. பாகிஸ்தான் ராணுவத்தினர் எனது தந்தையைக் கைதுசெய்து கொடுமைப்படுத்தினார்கள். எனினும் நான் பாகிஸ்தான் அதிகாரியாகிய பிரிகேடியர் காடீர் தலையீட்டு எனது தந்தையை விடுவித்ததற்கு நன்றி செலுத்தவேண்டும்.

ஷேக் முஜிபுர் ரகுமான் திரும்பிவந்து இந்திய ராணுவம் வாபஸ்பெற்ற பின்னர் நாம் தேசிய புனரமைப்பு வேலைக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்படுமெனவும் ஒரு நீதியான சமுதாயம் அமைக்கப்படுமெனவும் எதிர்பார்த்தோம். சுரண்டலும் ஊழலும் அற்ற வளர்ச்சியடைந்த கயா தீனமான பங்களாதேஷ் உருவாகுமென எதிர்பார்த்தோம். எமது ராணுவம் கூலிப்படைபோல் அல்லாமல் மக்களையும் நாட்டையும் காக்கும் படைபோல் இயங்குமென

எதிர்பார்த்தோம். எமது ராணுவம் எமது உற்பத்தி அமைப்பின் ஒரு பகுதியாகவிருக்குமென எதிர்பார்த்தோம். இந்த நம்பிக்கைகளிலே எமது இலட்சியங்களும் வெளியாயின. ஆனால் இந்த நம்பிக்கைகள் ஒருபொழுதும் நிறைவேறவில்லை; ஒருவரும் உணர்வதன்முன்பே அழிவு தொடங்கிவிட்டது.

சித்திரை 1972 எனது காலை வெட்டியபின்னர் மருத்துவத்தின் பின்னர் நாடு திரும்பினேன். நான் பங்களாதேஷ் ராணுவத்தில் ஒழுங்குப்பொறுப்பு - ஜெனரலாக மீண்டும் சேர்ந்தேன். நான் ராணுவத்தில் மிகவும் கஸ்டப்பட்டு ஒழுங்கையும் கட்டுப்பாட்டையும் நிலைநாட்டினேன். சில தவறான நடத்தைகளுக்காக நான் உயர் ராணுவ அதிகாரிகளான பிரிகேடியர் மா-சவுகாத், மேஜர் ஜெனரல் சவியுல்லாவுக்கு எதிராக ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது இந்த நிதிமன்றத்தின் தலைவருக்குத் தெரியும். அவர்களுக்கெதிராகத் தவறான முறையில் பணம், சொத்து, உடைமை பெற்றதாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. எந்த அதிகாரியும் தவறான முறையில் பெற்ற யாவும் திருப்பி ஒப்படைக்கப்பட்டு அவர்கள் விடுதலை வீரர்களுக்குமுன்னர் வீரமுள்ள நேர்மையுள்ளவர்களாகத் தோன்றவேண்டுமென்பதே எனது நோக்கமாகும். சூழ்நிலையானது மிகவும் சிக்கலாகவே இருந்தது.

நான் ஒருபொழுதும் இக்கொள்கைகளை விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. சிலமாதங்களுக்குள் நான் 44-வது படைப்பிரிவின் தளபதியாகக் கொமிலாவுக்கு அனுப்பப்பட்டேன். நான் அங்கு பொறுப்பெடுத்ததும் உடனடியாக எனது அதிகாரிகள் யாவரும் தவறான முறையில் பெற்றுக்கொண்ட யாவும் திருப்பி ஒப்படைக்கவேண்டுமெனக் கூறினேன். எனது அதிகாரிகள் எனது கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்தமையால் நான் நேர்மையான அதிகாரிகளை உருவாக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

இதையே சரியான தலைமைபென நான் கருதுகிறேன்; நான் எப்பொழுதும் மனிதர்களில் உள்ள நல்ல குணங்களையே வேண்டுகிறேன். ஒரு மனிதனின் அல்லது நாட்டின் குறைபாடுகளைப் பயன்படுத்துவதை வெறுக்கிறேன்.

விடுதலைப் போராட்டத்தின், டாக்கா, கொயில்லாப் படைப்பிரிவின் அனுபவங்களில் இருந்து நான் உற்பத்தி நோக்கமற்ற

பிரயோசனமற்ற ராணுவம் அற்றுப் புரட்சிகர மக்கள் ராணுவத்தை அமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். நிலையான ராணுவமானது வளர்ச்சியடையும் நாடுகளின் பொருளாதாரத்துக்கு ஒரு சமையாக்கும். மேலும் சமுதாய மூன்னேற்றத்திற்கும் ஒரு தடையாகும். இது தேசிய உற்பத்திக்கு ஒரு பங்கும் அளிப்பதில்லை. விடுதலைப் போராட்டத்தின் பொழுது விடுதலை வீரர்கள் மத்தியில் நான் பார்த்த உற்சாகம், தியாக மனப்பான்மையிலிருந்து விடுதலையடைந்த பங்களாதேசில் உற்பத்தி நோக்கமுடைய புரட்சிகர மக்கள் ராணுவத்தை அமைப்பது கடினமல்ல என நான் எண்ணினேன். இந்தக் கருத்து எனக்கு மிகவும் உற்சாகத்தைத் தந்தது.

கொயில்லா படைப்பிரிவில் மக்கள் ராணுவத்தின் அடிப்படையில் ராணுவத்தை உருவாக்க எடுத்த முயற்சிகள் ராணுவத்தின் ஏனைய பிரிவுகளுக்கும் தெரியும். நான் எப்பொழுதும் விடுதலைக்காகப் போராடியவர்களை மையமாகக் கொண்டு ஒரு பலம் வாய்ந்த ராணுவத்தை உருவாக்க முயற்சித்தேன். எமது அமைப்பு கருத்தானது உற்பத்தி ராணுவம். இங்கு அதிகாரிகளும் போர் வீரர்களும், விவசாயிகளும், தொழிலாளர்களும்போல வேலை செய்தார்கள். நாம் எமது நிலங்களை உழுது, எமது உணவை உற்பத்தி செய்து, கிராமங்களுக்குச் சென்று உற்பத்தியில் ஈடுபட்டோம். இது சுயாதீன நிலைக்கு வழியாகும் மிகவும் குறுகிய இப்பிரிவை உற்பத்திச் சாதனமாக மாற்றியது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

ஆனால் விரைவில் வேறுபாடுகள் உருவாயின. ஒரு பக்கத்தில் முஜிப் அரசு மக்கள் ராணுவத்தின் வளர்ச்சியைப் புறக்கணித்து "ராக்கி பகிவி" என்னும் கூலிப்படைவை உருவாக்கியது. இப்படையின் அமைப்பில் இந்திய அதிகாரிகளும் ஆலோசகர்களும் ஈடுபட்டிருந்தனர். நான் எனது எதிர்ப்பைச் சம்பந்தப்பட்ட நபர்களுக்குக் காட்டினேன். அத்துடன் நான் போரின்போது இந்தியாவுடன் கைச்சாத்திட்ட இரகசிய ஒப்பந்தத்தையும்பற்றிப் பிரதம மந்திரியிடம் கண்டித்தேன்.

ராணுவத் தலைமை முகாமில் எனது எதிர்ப்பைப்பற்றி ஆதாரங்கள் உள்ளது. இந்த இரு கருத்துக்களிலும் காலனித்துவ முறை

யிலிருந்து ராணுவம் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்தியதிலிருந்தும் அரசுக்குள் வேறுபாடுகள் உருவாயின. அரசுக்கும் லெப்டினென்ட் கேர்னல் சியாவுதினுக்குமிடையிலும் வேறுபாடு உருவாயின. இதனால் சியாவுதினும் நானும் ராணுவத்திலிருந்து வெளியேறவேண்டி ஏற்பட்டது. இது கார்த்திகை 1972-ல் நடைபெற்றது. சியாவுதினும் நானும் வெவ்வேறு அரசியல் கருத்துக்கொண்டிருந்தமையால் தனித்தனி வழியில் சென்றோம். எனினும் நாம் ஒருவரோடு ஒருவர் எப்போதும் தொடர்பு கொண்டு நிலைமைகுறித்துக் கருத்துப்பரிமாறினோம்.

1973-ம் ஆண்டு நான் வெள்ளப்பிராமரிப்பு நீர்ப்பாசன அமைச்சில் அதிகாரியாகப் பதவியேற்றேன். நான் இப்பதவி எடுத்த பொழுதும் இப்பகுதியானது ஏற்கனவே ஊழலாலும் தவறான நடைமுறைகளாலும் பெருமளவு பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. சொற்ப காலத்தில் இந்த அமைப்பை மீண்டும் புத்துணர்வு கொடுத்து 1952-ம் ஆண்டு ஆரம்பமானதிலிருந்து மிக்க கூடிய வருமானம் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. காவல்காரனிலிருந்து பொறியியலாளரின் பொறுப்பதிகாரி வரை நான் எவ்வாறு இவ்வமைப்பை நடத்தினேன் என நீங்கள் கேட்கலாம்.

15 ஆவணி 1975 வரை அவாமிலீக் அரசாங்கம் எவ்வாறு செயல்பட்டதென எல்லோருக்கும் தெரியும். எவ்வாறு ஜனநாயக அமைப்புக்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக அழிக்கப்பட்டு மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகள் நசுக்கப்பட்டது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். சுருங்கக்கூறின் எமது இலட்சியங்களும் நோக்கங்களும் ஒன்றன்பின்னர் ஒன்றாக அழிக்கப்பட்டன. ஜனநாயகம் கேவலமாகப் புதைக்கப்பட்டது. மக்கள் மிதிக்கப்பட்டு பாசிச சர்வாதிகாரம் மக்கள்மேல் சுமத்தப்பட்டது.

இந்தப் பாசிச சர்வாதிகாரத்துக்கு எதிராக வெகுஜன எதிர்ப்பு டியக்கம் உருவானது. இந்த நாட்டை உருவாக்கியவகையில் ஒருவரான ஷேக் முஜிப் ஒரு சர்வாதிகாரியாக மாறியது மிகவும் மனவருத்தமான விடயமாகும். முஜிப் தனது அரசியல் போராட்டத்தில் எப்பொழுதும் சர்வாதிகாரத்தை எதிர்த்தார் அவரே ஜனநாயகத்தினதும் தேசிய சிடுதலை டியக்கதினதும் சின்னமாக இருந்தார். எவ்வாறு குறைபாடுகள் இருந்தாலும் அவரே மக்களுடன் நேரடித்

தொடர்புகொண்டிருந்த ஓரேயேரரு தலைவராவார்களும் மக்களும் அவ்வரைத் தலைவராக அங்கேகிறீத்தனர். மக்களே அவரைத் தீரனாகவும் வீரனாகவும் கருதினார்கள். மக்கள் தாங்கள் முஜிப் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தாங்களோ அதேபோல அவரைச் சந்தித்தார்கள். எமது விடுதலைப் போரில் முஜிப்பின் பெயரை போர்க் குரலாக இருந்தது. ஷேக் முஜிப் மக்களின் தலைவர். மக்களே அவரின் நிலையைத் தீர்மானித்திருக்க வேண்டும், எனவே தம்மை ஏமாற்றிப்பதற்காக மக்களே சரியானவழியில் புரட்சிசெய்து முஜிப்பை விழுத்தியிருக்கவேண்டும்; முஜிப்பைத் தமது தலைவராகக்கிய மக்கள், சர்வாதிகாரி முஜிப்பை அறித்திருப்பார்கள் என நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். மக்கள் எவருக்கும் சதிசெய்யவோ ஆட்சியைக் கவிழ்க்கவோ அறிகாரம் வழங்கவில்லை.

1975-ம் ஆண்டு ஆவணி 15-ம் திகதி ஷேக் முஜிப் ராணுவத்தின் ஒரு பகுதியாலும் ஒரு அதிகாரிகள் குழுவாலும் கொல்லப்பட்டார். அன்று அதிகாலை இரண்டாவது பீரங்கிப் படையைச் சேர்ந்த ஒரு அதிகாரி என்னுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, மேஜர் ரஷித் தந்ததாக ஒரு செய்தியைக் கூறினார். அத்துடன் அவர் ஷேக் முஜிப் கொலைசெய்யப்பட்டது பற்றியும் கூறினார். அவர் மறைந்த ஜனாதிபதியின் நெருங்கிய சகாவான கொண்டாக்கர் முஸ்தாக் அக்மது (இவர் அவாமிலீக்கின் அங்கத்தவர்) அதிகாரிகளுக்குத் தலைமை தாங்குவதாகக் கூறினார்,

நான் வானொலியைப் போட்டதும் ஷேக் முஜிப் கொலைசெய்யப்பட்டதாகவும் கொண்டாக்கர் முஸ்தாக்(Khondakar Mustaque) அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். இது அரசியல் நிலையாமைக்கு வழிவகுக்குமென்றும், இதனால் எமது செல்வாக்கை இழக்கலாம் எனவும் யோசித்தேன். அதேநேரத்தில் பல தொலைபேசிச் செய்திகள் என்னை பங்களாதேஷ் வானொலி நிலையத்திற்குச் செல்லுமாறு கூறின. எனவே நான் அங்குசென்று நிலைமையை ஆராய யோசித்தேன்.

அதிகாலை 9 மணிக்கு நான் வானொலி நிலையத்தை அடைந்தேன். அங்கு என்னை மேஜர் ரஷித் கொண்டாக்கர் முஸ்தாக், தக்டுமன் தாகூர், மேஜர் தலீம், மேஜர் ஜெனரல் காவிலூர் ரகுமான் முதலியோர் இருந்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

நான் சிலநேரம் கொண்டாக்கர் முஸ்தாக்டுன் பேசி நாட்டில் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றவேண்டிய அங்கியத்தை வலியுறுத்தினேன். என்னை மேஜர் ரஷித் வேறு அறைக்கு அழைத்துச் சென்று மந்திரி சபையில் சேருமாறு கூறினார். நான் அவரிடம் சகல ஆயுதப்படைத் தளபதிகளையும் அழைத்துப் பிரச்சினைகளைப்பற்றி விவாதித்து ஒரு தீர்வைக் காணுமாறு கூறினேன். மேஜர் ரஷித் நானும் லெப்டினென்ட் கேர்னல் சியாவுடனும் நிலைமையைக் காப்பாற்ற முடியுமென்றும் தனக்கு அரசியல்வாதிகளிலும் ராணுவத் தளபதிகளிலும் நம்பிக்கையில்லையென்றும் கூறினார். நான் அவரது வேண்டுகோளை நிராகரித்து பாக்கசால் (முஜிப்பிள் கட்சி) தலைவர்களைத் தவிர, தேசியப்பற்றுள்ள ஏனைய கட்சிகளை உள்ளடக்கிய அரசை அமைக்குமாறு கூறினேன்.

நான் பின்வரும் கருத்துக்களை அமுல்படுத்துமாறு கொண்டாக்கர் முஸ்தாக்கிடம் கூறினேன்.

- 1) மோசடியும் ஊழலும்மிக்க அரசியலமைப்பு நீக்கப்படவேண்டும்.
- 2) இராணுவச் சட்டம் நாடு பூராவும் அமுல்படுத்தப்படவேண்டும்.
- 3) சகல அரசியல் கைதிகளும் விடுதலை செய்யப்படவேண்டும்.
- 4) பாக்கசால் தவிர ஏனைய கட்சிகளையும் உள்ளடக்கிய சர்வகட்சி ஜனநாயக தேசிய அரசு அமைக்கப்படவேண்டும்.
- 5) உடனடியாக அரசியல் அமைப்புச்சபைக்கும் பாராளுமன்றத்துக்கும் பொதுத்தேர்தல் நடாத்தப்படவேண்டும்.

கொண்டாக்கர் முஸ்தாக் எழுது கருத்துக்களைக் கவனமாகக் கேட்டு உடனடியாக நடவடிக்கைகள் எடுப்பதாகக் கூறினார். கொண்டாக்கர் முஸ்தாக் பங்கா பவானில் பதவியேற்கும் வைபவத்தில் நான் கலந்துகொள்ளவேண்டுமென்று மேஜர் ரஷித் கேட்டுக்கொண்டார். 11-30 மணிக்கு நான் வானொலி நிலையத்திலிருந்து மனக்குழப்பத்துடன் வெளியேறினேன். கொண்டாக்கர் முஸ்தாக் தனது சொல்லைக் காப்பாற்றமாட்டார் என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். மேலும், சதிகாரர்களுக்குப் பின்னால் வேறு யாரோ இயங்குவதுபோலவும் உணர்ந்தேன்.

இது எனக்கு மிகத்தெளிவாக, வெருவிரைவில் விளங்கியது. நாட்டு மக்களுக்கு நிசுமத்திய உளரையில் முஸ்தாக் எனது கருத்

துக்களைப்பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை. நான் பங்கபலானை மத்தியானம் அடைந்தபோது பதவியேற்பு வைபவம் முற்றுப்பெற்றுவிட்டது. நான் பின்னேரம் கொலையில் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளைச் சந்தித்தேன். அவர்களுக்கு மேஜர் ரஷித் தலைமை தாங்கினார். நான் மீண்டும் முஸ்தாக்குக் கூறிய கருத்துக்களைக்கூறி உடனடியாகச் சகல அரசியல் கைதிகளும் முதல் நடவடிக்கையாக விடுவிக்கப்படவேண்டுமெனக் கூறினேன்.

எமது கலந்துரையாடலின் இறுதிப்பகுதியில் நான் ஜெனரல் சியாவை அழைத்தேன். அவர்கள் யாவரும் எனது கருத்துக்களை அங்கீகரித்து அதுவே இப்பொழுது சரியான வழியெனக் கூறினர். நான் அடுத்த நாள் மேஜர் ஜெனரல் சவியூலாவையும் மேஜர் ஜெனரல் எம். காலிலுர் ரகுமானையும் சந்தித்தபொழுது அவர்கள் நான் கூறியதை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இக்கட்டத்தில் 16-ம் திகதி மேஜர் ரஷித்தும், மேஜர் பாருக் (Farooq) கும் நானும் அவர்களுக்கிடையே இருப்பதாகப் போர் வீரர்களுக்கிடையே கூறி, எனது பெயரைப் பயன்படுத்துவதாக அறிந்தேன். 17-ம் திகதி முழு நாடகமும் ஐக்கிய அமெரிக்காவும் பாகிஸ்தானும் பின்னணியிலிருந்து நடத்துவாக உணர்ந்தேன். மேலும் கொண்டாடக்கர் முஸ்தாக் அவாமிலீக்கின் மேல்பகுதியுடன் முஜிப்பின் கொலையில் நேரடியாகச் சம்பந்தப்பட்டுள்ளார் என அறிந்தேன். இந்தக்குழு முன்பே திட்டமிடப்பட்ட ஒரு பாதையில் இயங்கியது. 17-ம் திகதிமுதல் நான் பங்கா பவானுக்குச் செல்வதை நிறுத்தி இக்குழுவுடன் சகல தொடர்புகளையும் துண்டித்தேன்.

ஜெனரல் ஒஸ்மானி, முஸ்தாக்கின் ராணுவ ஆலோசகராக நியமிக்கப்பட்டதும் என்னுடன் தொடர்புகொண்டார். அவர் என்னை பங்களாதேசின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு அழைத்துச்சென்று பலதடவை லெப்டினன்ட் கோர்னல் சியாவுடனேப்பற்றி விசாரித்து அவரைச் சந்திக்கவேண்டுமெனக் கூறினார். நான் அதற்குமுதல் சியாவுடனின் ஆயுளுக்கெதிராக விடுக்கப்பட்ட (warrant) கட்டளையை அரசு வாபஸ்பெற்று அவருக்கெதிரான குற்றச்சாட்டுகள் நிற்பாட்டப்படவேண்டுமெனக் கூறினேன்.

புரட்டாசி மாதத்தின் இறுதியில் மேஜர் ரஷித் ஜனாதிபதி முஸ்தாக்கிடமிருந்து நானும், சியாவுடனும் அரசியல் கட்சியை அமைக்கவேண்டுமென்று இதற்குச் சகல வசதிகளும் தாங்கள் செய்வதாகத் தகவல் கொண்டுவந்தார். நான் இதனை நிராகரித்து சகல அரசியல் கைதிகளும் உடனடியாக விடுவிக்கப்படவேண்டுமென வலியுறுத்தினேன். முஸ்தாக்குக்குச் சரியான அரசியல் தளம் இல்லை என்பது தெளிவாகியிருந்தது. ஒரு சிறு குழுவைத் தவிர அவருக்கு ராணுவத்திலும் வேறு ஆதரவு இல்லை. மக்கள் மத்தியிலும் வேறு ஆதரவு இல்லை.

இப்பொழுது முஸ்தாக்கின் அரசைப் பார்ப்போம்.

இவ்வரசு முஜிப் அரசைவிடச் சிறந்தது அல்ல. நாட்டில் ஏற்பட்ட ஒரேயொருமாற்றம் இந்திய-சோவியத் மேலாதிக்கத்திற்குப் பதிலாக அமெரிக்கமேலாதிக்கம் வந்ததேயாகும். நாட்டில் மற்றும் படி ஒருமாற்றமும் இல்லை. அரசின் அடக்குமுறை கூடியது. மக்களைக் கஷ்டப் படுத்துதல் தொடர்ந்தது. அரசியல் தொழிலாளர்களைக் கைது செய்வது சாதாரணமாகிவிட்டது. உண்மையில் நாடு சிவியியன் சர்வாதிகாரத்திலிருந்து ராணுவ அரசு யந்திர சர்வாதிகாரமாக மாறியது.

மக்கள் அமைதியற்றிருந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலையை அவர்கள் அங்கீகரிக்கத் தயாராயில்லை. இந்திய - சோவியத் ஆதரவாளர்களும் மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத சமூக சக்திகளும் சூழ்நிலையைத் தமக்குக் சாதகமாகப் பயன்படுத்தப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. முஸ்தாக் அரசின் தோல்விகளைப் பயன்படுத்தி எமது தேசிய நலனை அழிக்கச் சிறி செய்யப்பட்டது. பேராசை கொண்ட பிரிகேடியர் காலித் முஸ்ராப் சதிக்குத் தலைமைதாங்கி 1975 கார்த்திகை 3-ல் எதிர்ப்புரட்சிச் சதிமுஸம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்.

நான் அன்று சுகவீனம் காரணமாக நாராயன், கன்கலில் எனது வீட்டில் கட்டிலில் படுத்திருந்தேன். எனினும் அதிகாலையில் 4 மணிக்கு எனக்குத் தொலைபேசியில் செய்தி கிடைத்தது. மேஜர்-ஜெனரல் சியாவூர் ரகுமான் எனது உதவியைக் கேட்டு வேண்டி

டினார். நாம் பேசிமுடிக்கு முன்னர் தொலைபேசித் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது. அன்று பெரும்ளவு போர்வீரர்களும் இளம் அதிகாரிகளும் எனது வீட்டிற்கு வந்தார்கள். நான் எல்லோருடனும் பேசமுடியாமல இருந்ததமையால் எனது அறையினுள் விரிந்து சிலருடன் பேசினேன். அவர்கள் காலித் முஸ்ரபாவின் சதி இந்தியர்களின் ஆதரவுடன் நடைபெற்றதென்றும் 'பாக்பால்' (ஷெக் முஜிப்பின் கட்டி) சக்திகள் மீண்டும் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற முயலுகின்றன என்று கூறினார்கள். "வங்காளி" படைப்பிரிவுக்கும் ஏனைய படைப்பிரிவுகளுக்கும் இடையில் பதட்டநிலை அதிகரிப்பதாயும் எந்த நேரத்திலும் துப்பாக்கிப் பிரயோகங்கள் ஏற்படலாம் எனவும் கூறினார்கள்.

நான் அவர்களை அமைதியாக இருந்து ஏனைய போர்வீரர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு, சூழ்நிலை பற்றிக் கருத்துப் பரிமாறும்படியும் கூறினேன். மேலும் எமது நாட்டின் சுதந்திரத்தை அழிக்க முயற்சிக்கும் எந்த சக்திக்கும் எதிராகவும் கவனமாக இருக்கும்படியும் கூறினேன். ஒவ்வொரு போர்வீரனதும் கடமை நாட்டின் எல்லைகளைக் காப்பதும் சுதந்திரத்தைக் காப்பதும் எனத் தெளிவாகக் கூறினேன். எமது சமுதாயம் போன்ற சமுதாயத்தின் அரசு அதிகாரத்தில் தலையிட்டு ஆயுதப்படைகளுக்கு அவசியமில்லை. சிறகளுக்கும் எதிர்ச் சிறகளுக்கும் பின்னால் பேராசை கொண்ட அதிகாரிகளுக்கிடையில் போட்டியெய்துண்டு. இந்த அதிகாரிகளுக்குத் தமது சுயநலன்களைத்தவிர வேறொன்ற நோக்கமும் இல்லை இதை அடைவதற்குச் சாதாரண போர்வீரர்களைப் படைக்காய்களாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். நாட்டை எப்படி நடத்துவது என மக்களே தீர்மானிக்கவேண்டும். போர்வீரர்களைத் தமது முகாம்களுக்குத் திரும்பிச் செல்லும்படியும் எக்காரணம் கொண்டும் ஒருவரையொருவர் தாக்கவேண்டாமென்றும் சரியான நேரத்தில் மக்களுடன் இணைந்து போராடவேண்டுமென்று கூறினேன். இதுவே அதிகாரவெறிகொண்ட ராணுவ அதிகாரிகளை முறியடிக்க ஒரோயொரு வழியாகும்.

கார்த்திகை 3-ம் திகதிக்குப் பின்னர் எமது நாடுபட்ட கஷ்டங்களை எல்லோருக்கும் தெரியும். காலித்தை இந்தியா ஆதரிக்கின்றதென எல்லோருக்கும் தெரியும். நாட்டின் சுதந்திரம் அந்நேரத்தில் இருக்கும்பொழுது அட்டமிரல் எம். எச். கானும் விமலா மார்சல் எம். ஜி. தலாப்பும் காலித் முஸ்ரபாவின்மேல் மேஜர்

ஜெனரல் பதக்கத்தைப் பொறித்தது கேவலமான விடயமாகும். இப்படிப்பட்ட சின்னப்பத்தியுடைய மனிதர்களைப் பார்த்து நான் விசுவப்படுகிறேன். இந்தக் கோழைகள் தமது காலில் விழுந்து தமது உயிர்களுக்காகப் பிச்சைவாங்கும்பொழுது நாம் நாட்டின் சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றவேண்டியிருந்தது. சியாவூர் ரகுமான் எங்கே? அவர் காலித்தின் சிறையில் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். தலாப்பும் கானும் எங்கே? அவர்கள் தமது புதிய எஜமானனின் கால்களை நக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த நாடு ஆயுதப்படைகளில் இப்படிப்பட்ட கோழைகளை வைத்திருக்கத் தேவையில்லை.

கார்த்திகை 4-ம் திகதி மாலை மேஜர் - ஜெனரல் சியாவூர் ரகுமானிடமிருந்து ஒருசெய்தி அவருடைய உறவினர்கள்மூலம் கிடைத்தது. அவர் போர்வீரர்களில் எனக்குள்ள செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தித் தன்னையும் நாட்டின் சுதந்திரத்தையும் காப்பாற்றமாறு வேண்டினார். நான் அவரை அமைதியாகவும் துணிவுடனும் இருக்குமாறு கூறியனுப்பினேன். அதேநேரத்தில் போர்வீரர்களும் அதிகாரிகளும் சதிகார காலித் முஸ்ராப் குழுவை விழுத்த ஆயத்தங்கள் செய்யுமாறு என்னிடம் கூறினார்கள்.

எமக்கிடையே சரியான கலந்துரையாடல்களுக்குப் பின்னர் லவ படிகளை மேற்கொள்ளத் திட்டங்கள் இடப்பட்டன. கார்த்திகை 6-ம் திகதி நான் டாக்கா ராணுவ முகாமிலிருந்து சகல படைப்பிரிவுகளின் பிரதிநிதிகளையும் ஆயத்தமாக இருக்கும்படியும் கட்டளைகளை எதிர்பார்க்கும்படியும் கூறினேன். கார்த்திகை மாதம் 6-ம் திகதி மாலை சகலரும் ஆயத்தமாக இருந்தார்கள். புரட்சியாளனது 7-ம் திகதி அதிகாலை 1 மணிக்கு நடாத்தப்படவேண்டி இருந்தது. எமது தீர்மானங்கள் :

- 1) காலித் முஸ்ராப் குழுவைப் பதவியிலிருந்து நீக்குதல்.
- 2) சியாவூர் ரகுமானை விடுதலை செய்தல்.
- 3) புரட்சிகர ராணுவ சபையை நிறுவுதல்.
- 4) சகல அரசியல் கைதிகளையும் விடுதலை செய்தல்.
- 5) பாக்கால் தவிர்ந்த ஜனநாயக தேசிய அரசை அமைத்தல்.
- 6) சகல அரசியல் தொழிலாளர்களுக்கும் எதிராக இடப்பட்ட

7) புரட்சிகரப் போர்வீரர்கள் இயக்கத்தின் 12 வேண்டுகோள் களையும் அங்கீகரித்து அமுல்படுத்தல்.

எல்லாம் திட்டத்தின்படி நடைபெற்றது. வானொலி நிலையம், டி. வி. நிலையம், தபாற்கந்தோர், விமான நிலையம் ஏனைய முக்கிய பகுதிகள் உடனடியாகக் கைப்பற்றப்பட்டன. அதிகாலையில் சியா விடுவிக்கப்பட்டு இரண்டாவது பிரங்கிப்படைத் தலைமை முகாமுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். நான் எனது அண்ணன், விமான சார்ஜன்ட் அபூ யுசுப்கானுடன் அம்முகாமுக்கு அதிகாலையில் 3 மணிக்குச் சென்றேன். சுற்றிவரவும் போகும் வழியிலும் வாசல்கள் நிறையப் போர்வீரர்கள் நின்றனர்.

நான், இரவு உடையுடன் சியா பிரிகேடியர் டீர் சவுகாத்துடனும் வேறு அதிகாரிகளுடனும் போர்வீரர்களுடனும் இருப்பதைக் கண்டேன். சியா என்சையும் எனது அண்ணனையும் ஆலிங்கனம் செய்து, கண்களில் கண்ணீருடன் தன்னைக் காப்பாற்றிய தற்கு நன்றியைத் தெரிவித்தார். அவர் தனது உயிரே எனக்கும் தேசிய சோசலிஸ்ட் கட்சி (J.S.D.)க்குமே சேர்ந்தது எனக் கூறினர். அப்பொழுது நாம் எதைக்கூறினாலும் செய்வதற்கு நன்றி யுணர்வுடன் இருந்தார். நாம் எப்படியான பாதையைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென உரையாடிய பின்னர் பங்களாதேஷ் வானொலி நிலையத்திற்கு அதிகாலையில் 4 மணிக்குச் சென்றோம். நாம் போகும் வழி பூராவும் உடனடியாக எடுக்கப்படவேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றி உரையாடினோம்.

இதேநேரத்தில் வானொலியில் போர்வீரர்களின் நடவடிக்கைகள் பற்றியும் சியா பிரதான இராணுவ சட்ட அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டது பற்றியும் கூறப்பட்டது. நாம் வானொலிக்குச் செல்லும்பொழுது சியா தியாகிகள் மன்றத்தில் ஒருபெரும் மக்கள் கூட்டத்தில் பேச இணங்கினார். எனவே நான் போர்வீரர்களைத் தியாகிகள் மன்றத்தில் கூடுமாறு அறிவித்தேன். இக்கூட்டத்தில் நானும் சியாவும் பேசுவதன்மூலம் அதிகாரிகளின் உதவியில்லாமல் புரட்சிப் போர்வீரருக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியினை நிறுத்து பின்வாங்காதவாறு நாட்டின் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றக் கூடியதாக இருந்திருக்கும்.

தியாகிகள் மன்றக் கூட்டத்தை 10 மணிக்கு நிர்ணயித்தேன்; போர்வீரர்கள் மிகவும் சந்தோஷத்துடன் நகருக்குள் உலவிக் கொண்டிருந்தமையால் எல்லோரையும் ஒன்றுசேர்க்கச் சிலமணி நேரமாகும் என நான் கருதினேன். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் புரட்சிகரப் போர்வீரர்களுடன் வீதிகளில் ஆடிப் பாடிச் சலோகங்களைக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். எங்கும் பூக்கள் மயமாகவிருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தமையால் தலைநகரம் மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது.

8-30 மணியளவில் கொண்டாக்கர் மூஸ்தாக் பங்களாதேஷ் வானொலி நிலையத்துள் பிரவேசித்து உரைநிகழ்த்த முயற்சிப்பதாக போர்வீரர்கள் கூறினார்கள். நான் வானொலி நிலையத்திற்குச் சென்றேன். நான் அரசியல் சதிகாலம் முடிந்துவிட்டதென்றும் வானொலி நிலையத்தைவிட்டு உடனடியாக வெளியேறவேண்டும் எனவும் திட்டவட்டமாக முஸ்தாக்கிற்குக் கூறினேன். அவர் எனது கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்தார். அதற்குப்பின்னர் கூட்டத்திற்குச் சியாவை அழைத்துவர நான் ரானுவ முகாமுக்குச் சென்றேன். அங்கு சூழ்நிலை சிறிது மாறியிருந்தது. சியா சவரம் செய்து புதிய அணியை அணிந்திருந்தார். அவர் தனது சிறை வாச அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட்டிருந்தார். நான் அவருக்குத் தியாகிகள் மன்றத்துக்குப்போக நேரமாகிவிட்டதாகக் கூறியதும் அவர் மிகவும் பணிவாக மறுத்தார். தான் ஒரு போர்வீரரென்றும், தான் ஒரு அரசியல் கூட்டத்தில் பேசத் தேவையில்லை எனவும் கூறினார். அவர் என்னைச்சென்று பேசுமாறு கூறினார். நான் போர்வீரர்களைத் திரும்பி ரானுவ முகாமுக்குச் செல்லுமாறு கூறினேன்.

11 மணியளவில் நாம் தலைமை முகாமில் கூடி ஆலோசித்தோம். கொள்கையளவில் ஒரு தற்காலிக அரசை அமைக்க இணங்கினோம். இக்கூட்டத்தில் சியா, நான், தவாப், எம். எச். கான், காலிலூர் ரகுமான், ஒஸ்மானி, பிரதம காரியதரிசி மகபாப் அலாம் சாசி முதலியோர் சமூகமளித்திருந்தோம். அரசாங்கத்தின் தொடர்ச்சியைப்பற்றிச்சட்டீதியான கேள்வி பிறந்தது. மற்றவர்கள் நீதிபதி சயாம் நாட்டின் ஜனாதிபதியாக இருக்க

கப்பட்டவர்) நகல் இதற்கு இணங்கிய அதேநேரத்தில் சியா பிரதான இராணுவச் சட்ட அதிகாரியாக இருக்கவேண்டுமென திட்டவட்டமாகக் கூறினவன். தொடர்ந்து உரையாடும்பொழுது சியா இப்பதவியை ஏற்க மறுத்தார். ஆனால் பின்னர் தலாப்பும் எம். எச். கானும், உதவி ராணுவச் சட்ட அதிகாரிகளாக உடன் தானும் பதவியை ஏற்க இணங்கினார். இக்கூட்டத்தில் அவர்கள் ஏதாவது அமைச்சகங்குப் பொறுப்பாயிருப்பது தீர்மானிக்கப் படவில்லை. நீதிபதி சயாம் பிரதான ராணுவச் சட்ட அதிகாரியாகவும் ஜனாதிபதியாகவும் ஏனைய மூன்று உதவி ராணுவச் சட்ட அதிகாரியாகவும் சேர்ந்து ஒரு ஆலோசனைச் சபை அமைக்க இணங்கினார்கள். ஆனால் முக்கியமான தீர்மானம் அரசியல் கைதிகள் யாவரையும் விடுதலை செய்வதாகும்.

அரசியல் தலைவர்களுடல் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தியபிறகு அரசியல் நடவடிக்கைகள் தொடர அனுமதிக்கப்படுமென்றும் முஸ்தாக் வாக்குறுதி கொடுத்ததற்கு ஒருமாதம் முன்னர் பொதுத் தேர்தல் நடைபெறும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. சயாம் ஒரு தற்காலிக அரசையே நடாத்துவார். நான் 7-வது கார்த்திகை புரட்சியின் வேலைத்திட்டத்தை அங்கீகரிக்குமாறு கேட்டேன்.

நான் பிற்பகல் வாடுவி நிலையத்திற்குச் சென்றேன். புரட்சியில் பங்குபற்றிய போர்வீரர்கள் தாங்கள் சியாவுக்குத் தமது 12 கோரிக்கைகளைக் கையளிக்கும்பொழுது நான் சமூகமாகியிருக்க வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். வாடுவி நிலையத்திலிருந்து நான் சியாவுர் ரகுமானுக்குத் தொலைபேசி மூலம் அவர்களது வேண்டு கோளைத் தெரிவித்தேன். அப்பொழுது போர்வீரர்கள் பதட்ட நிலையிலிருந்ததால் ஒருவரையும் வாடுவி நிலையத்திற்குள் அனுமதிக்கத் தயாராயில்லை. மாலை 6-45 மணிக்கு சியாவுடன் வந்த சாயிமையும் முஸ்தாக்கையும் போர்வீரர்கள் உள்ளே விடவில்லை. போர்வீரர்களின் பிரதிநிதிகள் 12 கோரிக்கைகளை சியாவுக்குக் கையளித்து அவருடைய கையொப்பம் பெற்ற பின்வரே சாயிமும் முஸ்தாக்கும் உள்ளே அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

மேஜர்-ஜெனரல் சியாவும் நானும் வாடுவி நிலையத்தில் T.V, அறையில் தங்கியிருந்து கொண்டாக்கர் முஸ்தாக்கும் சாயிமும் நாட்டுமக்களுக்கு உரை நிகழ்த்துவதை அவதர்வித்தோம். சாயிம் தெளிவாக நாம் ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கைகளைக் கூறினார். இக்

கருத்துக்கள்படி 8-ம் திகதி கார்த்திகை மாதம் மேஜர் ஜலிலும் எ. எச். எம். அப்துல் ராப்பும் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யப் பட்டனர். 8-ம் திகதி நான் ஜெனரல் சியாவுடன் தொலைபேசியில்பேசி எனது நன்றியைத் தெரிவித்து மடிள், ஒதிதார் முதலியோரும் அன்றே விடுதலை செய்யப்படவேண்டுமென வற்புறுத்தினேன்.

அன்று பிற்பகல் சியா என்னுடன் தொடர்புகொண்டு சில சம்பவங்களில் அதிகாரிகள் கொல்லப்படுவதாகக் கூறினார். நான் நிலைமையைக் கட்டுப்படுத்தச் சகல உதவியும் செய்வதாகக் கூறினேன். நான் உடனே ராணுவ முகாமுக்குச் செல்வதாகவும் ஏற்கனவே அதிகாரிகளைத் தாக்கவேண்டாமென்ப போர்வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருப்பதாகவும் கூறினேன். 11-ம் திகதி கார்த்திகை மட்டும் தொடர்ச்சியாக சியா என்னுடன் தொடர்புகொண்டிருந்தார். ஆனால் 12-ம் திகதிக்குப் பின்னர் அவருடன் தொடர்புகளனைத்தும் துண்டிக்கப்பட்டன. நான் அவருடன் தொடர்புகொள்ள முயற்சித்த போதெல்லாம் அவர் என்னைத் தவிர்த்துக்கொண்டார்.

கார்த்திகை மாதம் 23-ம் திகதி எனது அண்ணன் அபு யூசுப் கானின் வீட்டை ஒரு பெரிய பொலிஸ் அணி சுற்றிவளைத்து அவரைப் பொலிஸ் தலைமை நிலையத்துக்கு அழைத்துச் சென்றது. நான் இதுபற்றிக் கேள்விப்பட்டதும் சியாவுடன் தொடர்புகொண்டபொழுது அவர் இக்லை என்று கூறினார்கள். அவருக்குப் பதிலாக மேஜர்-ஜெனரல் ஏர்சாட் (Ershad) என்னிடம், எனது அண்ணனைக் கைது செய்த சம்பவம் பொலிஸ் நடவடிக்கை என்றும் தமக்கு எதுவும் தெரியாது என்றும் கூறினார். அதேநேரத்தில் மேஜர் ஜலில், அப்துல் ராப்பு ஏனைய தேசிய சோஷலிஸ்ட் கட்சி (J.S.D.) தலைவர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இவ்விஷயம் தெரியவந்ததும், நாம் 7-ம் திகதி பதவிக்குக் கொண்டுவந்தவர்கள் புதிய சதியில் ஈடுபட்டிருப்பதை உணர்ந்தேன்.

24-ம் திகதி எனது வீட்டை ஒரு பெரிய பொலிஸ் அணி சுற்றிவளைத்தது, பொலிஸ் அதிகாரி, சியாவுடன் ஒரு உரையாடலுக்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறினார். நான், ஏன் அதற்குப்

பொலிஸ்-பாதுகாப்புத் தேவையென ஆச்சரியத்துடன் வினவினார். எனினும் அவர்கள் என்னை ஒரு ஜீப்பில் போட்டு நேரே இந்த சிறைக்கு அழைத்துவந்தார்கள். இவ்வாறே, நான் காப்பாற்றி அதிகாரபீடத்தில் இருத்திய துரோகிகள் என்னைச் சிறை சிறையிலிட்டார்கள்.

சியா என்னை மாத்திரம் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை. புரட்சிகரப் போர்வீரர்களையும் காட்டிக்கொடுத்து 7-ம் திகதி தாங்கொடுத்த வாக்குறுதிகளைப் புறக்கணித்து முழுநாட்டையுமே காட்டிக்கொடுத்தார். நாம் முதலில் குத்தப்பட்டோம். காலித் முஸ்ரபுடன் ஒப்பிடும்பொழுது சியா ஒரே நாணயத்தின் மறுபக்கமாகும்.

எமது சரித்திரத்தில் இப்படிப்பட்ட காட்டிக்கொடுப்புக்கு ஒரேயொரு உதாரணம் உண்டு. மீர் ஜபாரின் காட்டிக்கொடுத்தலால் பங்களாதேஷ் 10க்களும் துணைக்கண்டத்தின் ஏழைய மக்களும் 200 வருடங்கள் வெள்ளையருக்குக் கீழே அடிமைகளாக வாழ வேண்டியிருந்தது. ஆனால் இது 1757 அல்ல; இது 1976. எம்மிடையேயுள்ள புரட்சிகரப் போர்வீரர்களும் மக்களும் சியாஓர் ரகுமான் போன்ற சதிகாரர்களை அழிப்பார்கள்.

மத்திய சிறையில் சில நாட்களுக்குப் பின்னர் நான் ஹெலிக் காப்டர் மூலம் ராஜ்சாகி சிறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். அங்கு நான் தனியாக விடப்பட்டேன். எனது குடும்பத்தினர்கூட இன்றுமட்டும் என்னைச் சந்திக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. நான் சிறையிலிருந்தாலும் எனது காட்டின் நாடியை உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது இந்தநாடு கடுமையான பிரச்சினையினூடாகச் செல்கிறது. நாடு இரு பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றது.

முதலாவது:- ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் கட்சியின் தொண்டர்கள் பலர் இங்கிருந்து இந்தியாவுக்குச் சென்று எமது எல்லையடைதலும் ஆயுத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர்.

இரண்டாவது:- இந்தியா பரக்கா அணையைப் பயன்படுத்திக் கங்கை நதியின் மீரோட்டத்தை தடுத்து நிறுத்தியுள்ளது. இந்த இரு நடவடிக்கைகளும் எமது நாட்டின் சுதந்திரத்துக்கும் பொருளாதாரத்துக்கும் எதிரான நடவடிக்கைகளாகும். என்னைச் சிறையில் தனியாக வைத்திருந்தும் கொடுமைப்படுத்தியும் நான் இந்த ஆயுதத்துக்கு எதிர்ப்பைக்காட்டத் தயங்கவில்லை.

1976-ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 10-ம் திகதி நான் இந்நாட்டின் ஜனாதிபதிக்கு எழுதிய சுடிதத்தை இப்பொழுது வாசிக்க விரும்புகிறேன்.

(அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது) வாக்குவாதம் நடைபெறுகிறது.

நீதிபதிகளே ஜனாதிபதிக்கு நான் எழுதிய சுடிதம் ஒரு மனிதன் தன் நாட்டை வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து காப்பாற்ற விரும்பும் அவர் ஆகும். நான் ஒரு சுதந்திர மனிதன். நான் எனது நடவடிக்கைகளாலே இச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றேன். சிறையின் உயர்ந்த சுவர்களோ, தனிச்சிறை வாசமோ, கைவிலங்குகளோ அச்சுதந்திரத்தைப் பறிக்க முடியாது.

22-ம் திகதி வைகாசி மாதம் நான் ராஜ்சாகியிலிருந்து இந்த சிறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டேன். இங்கு தனிச்சிறை வாசத்தில் விடப்பட்டேன். முழுச்சிறையும் பூரண அமைதியால் சூழப்பட்டுள்ளது. இங்கு நான் வந்ததும் ராணுவ நீதிமன்றத்தினால் சிறையினுள் விசாரிக்கப்படுவேன் என்றும் இதற்கென விசேஷ சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளதென்றும் அறிந்தேன். ஆனி மாதம் 15-ம் திகதி இந்நீதிமன்றத்தின் தலைவர் என்னைச் சிறையினுள் வைத்துச் சந்தித்தார். நான் இந்த நீதிமன்றத்திற்குச் சமூகமளிக்க மறுத்தேன். ஏனெனில் சிறைக்குள் ராணுவ நீதிமன்றமானது அரசு நீதியின் பெயரால் குற்றமிழைக்கப் பயன்படுத்தும் ஆயுதமாகும். 21-ம் திகதி ஆனி மாதம் 4 வழக்கறிஞர்கள் எனது சிறைக்குவந்து நீதி கடைப்பிடிக்கப்படுமென்றும் அரசு நீதிமன்றத்தில் தலைபிடா தென்றும் வாக்குறுதியளித்தனர். அதன்பின்னர் நான் இந்த நீதிமன்றத்திற்குச் சமூகமளிக்க இணங்கினேன்.

இக் கட்டத்தில் நான், இந்த நீதிமன்றத்தை உருவாக்கிய சட்டம் தவறானதென்று கூறுகிறேன். இச்சட்டம் 1976-ம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 15-ம் திகதி பிறப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்நீதிமன்றம் சட்டம் உருவாக்கப்படுவதற்கு முதலே உருவாக்கப்பட்டது. அவ்வாறு இல்லையெனின் எவ்வாறு இந்த நீதிமன்றத்தின் தலைவர் ஆனி மாதம் 15-ம் திகதியே என்னைச் சிறையில் சந்திக்க முடியும். மேலும் இச்சிறையுள் இப்படியொரு நீதிமன்றத்தை அமைக்கும் பணி ஆனி மாதம் 12-ம் திகதியே ஆரம்பமாகிவிட்டது.

இப்பொழுது நான் இங்கே நிற்கிறேன். எனது வழக்கறிஞருடன் லெந்தாலோசிக்கக்கூட எவக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. எனக்கெதிரான குற்றச்சாட்டுப் பத்திரத்தை, நான் பார்வை பிடுவதற்குக்கூடச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படவில்லை. எனது குடும்பத்தினர் ஒருவர்கூட என்னைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்த வழக்கு நடத்தப்பட்ட மாதிரியைப்பற்றி மிகக்குறைவாகக் கூறலதே நல்லது. முழு நடவடிக்கையும் பயத்துடனும் அவசரத்துடனும் செய்யப்பட்டதைப் பார்த்தால் எவரும் அதிர்ச்சியடைவார்கள்.

நான் வேறுசில சிலியின்களுடன் 1974-ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் முதல் சட்டரீதியாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அரசைக் கவிழ்க்கவும் ஆயுதப்படைகளுக்கிடையில் பிரிவினையையும் ஒழுங்கின்மையையும் ஏற்படுத்தச் சிறுசெய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளேன். கார்த்திகை மாதம் 7-ம் திகதி அரசைக் கவிழ்த்ததாகவும் குற்றம்சாட்டப்பட்டுள்ளேன். மேலும் எனக்குத் தேசப்பற்று இல்லை என்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளது.

நீதிமன்றத் தலைவரே, அங்கத்தவர்களே,

நான் இக்குற்றச்சாட்டுக்களின் பெறுமானத்தைப் பற்றிப் பேசத் தயாரில்லை. இவை யாவும் பொய்யும் புணையப்பட்டவையுமாகும். எனவே இவற்றைப் பற்றிப் பேச நான் தயாரில்லை. அவாமி லீக் அரசு கவிழ்க்கப்படுவதற்கு முதல் நாட்டிலிருந்த நிலைமை அவ்வரசின் சிழ் கஷ்டப்பட்டவர்களுக்குத் தெரியும். பெரும் அடக்குமுறை, பொருளாதார ஒழுங்கினம், சட்டத்தின் வீழ்ச்சி, ஜனநாயக உரிமைகளின் மறுப்பு முதலியனவே நாட்டில் தினமும் நடைபெற்ற சம்பவங்களாகும். இப்படிப்பட்ட பாதகமான அரசியல் சூழ்நிலையில் J. S. D.யும் ஏனைய வெகுஜன இயக்கங்களும் பாசிச எதிர்ப்பு ஜனநாயக இயக்கத்தைக் கட்டிவளர்க்க முயன்றன. தேசபக்தர்களான வீரர்களும், இளவரசர்களும் இக்கட்டத்தில் எங்கே? எங்கே சியாலூர் ரகுமான்? எம். கே. கானும் எம். ஜி. தலாபும் எங்கே? அவர்கள் என்ன செய்துகொண்டிருந்தார்கள்? நான் சட்டரீதியாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அரசைக் கவிழ்க்க முயற்சித்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. யார் முஜிப்பையும் குடும்பத்தையும் கொண்டு அவரது அரசைக் கவிழ்த்தார்கள்? யார்

முஜிப்பின் கொலையால் பதவிக்கு வந்தார்கள்? யார் முஜிப் வீழ்ச்சியடைந்த பிறகு ராணுவத் தளபதியானார்? குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட நாங்களா இதனைச் சாதித்தோம்? அல்லது எங்களுக்கு முன்னுக்கு இருந்து இன்று ஆட்சியிலிருப்பவர்களின் கட்டளையைக் கடைப்பிடிக்கும் நீங்களா முஜிப்பின் மரணத்தால் பெரும்பலன் அடைந்தீர்கள்?

நான் ராணுவத்தில் குழப்பத்தையும் ஒழுங்கின்மையையும் ஏற்படுத்தியதாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டுள்ளேன். ஆனால் ஆவணி 15-ம் திகதியும், கார்த்திகை 3-ம் திகதியும் ராணுவத்தில் என்ன நடந்தது? உயர் அதிகாரிகளுக்குக் கட்டளைகளைக் கொடுத்த மேஜர்கள் யார்? கார்த்திகை 3-ம் திகதி சதிக்குப்பிறகு யார் ராணுவத்தில் அதிகார ஒழுங்கைக் குலைத்தது? சியா தனது உயிரைக் காப்பாற்றுமாறு யாரிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தார்? நிச்சயமாக எனது தலைமையிலேயே சிபசு புரட்சிமூலம் மீட்கப்பட்டார். எமது பிரதான நோக்கம் எமது தேசிய சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றி வலுப்பெறச் செய்வதேயாகும். இதனைச் சாதிப்பதற்கு நாம் போர்வீரர்களை இயக்கி அரசியல் உணர்வுபெறச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. நான் இதனை வெற்றிகரமாகச் சாதித்து நாட்டையும் ஆயுதப்படைகளையும் பெரும் அழிவிலிருந்து காப்பாற்றினேன் எனப் பெருமையுடன் கூறுகிறேன்.

நான் சட்டரீதியாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அரசைக் கவிழ்த்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளேன். இது ஒரு பெரும் உண்மை யார்கார்த்திகை 7-ம் திகதிக்கு முன்னர் பதவிக்கு வந்தார்? யாரைக் கவிழ்த்த முஸ்ராப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தினார்? யார் சியாவைக் கவிழ்த்து செய்தார்? யாருடைய வீழ்ச்சிக்காகப் பயந்துபோன மக்கள் என்னுடையவர்கள்? எமது தேசிய சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றவும் நாட்டுக்குப் புதிய பாதையைக் காட்டவும் நாம் மக்களுடனும் நாட்டுக்கரசு போர்வீரர்களுடனும் சேர்ந்து தேசத்துரோகி காவித் துஸ்ராப்பை எழுந்திற்போம். நான் தேசப்பற்று அற்றவன் எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளேன். தனது இரத்தத்தை, ஏன்—? எது உடம்பின் ஒருபகுதியை நாட்டின் விடுதலைக்காகக் கொடுத்த துவலிடமிருந்து நீங்கள் வேறு எதைக் கேட்கமுடியும்? எமது தலைகளைச் சுயமாக வைத்திருக்க, நாட்டின் சுயமரியாதையைக்

காப்பாற்ற ஆயுதப்படைகளின் மரியாதையைக் காப்பாற்ற ஒரு அங்கவீனன் தனது உயிரைப் பணயம் வைத்து, சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த போர்வீரர்கள் புரட்சியை நடாத்தினான். இதை தவிர வேறு எந்தவழியில் என்விடமிருந்து தேசப்பற்றை எதிர் பார்க்கமுடியும்?

இக் காரணங்களுக்காகவே நான் நீதிமன்றத்தை மேஜர் ஜெனரல் சியாலூர் ரகுமான், அட்யிரல் எம். எச். கான், தவாப், ஓஸ்மானி முதலியோரை அழைக்குமாறு கூறினேன். இவர்கள் யாவரும் இங்கு சமூகமளித்திருந்தால் இந்நீதிமன்றத்திற்கு அவர் களை அழைக்க அதிகாரம் இருந்திருந்தால் அவர்கள் இப்படிப் பட்ட பொய்களையும் போலிக்குற்றச்சாட்டுகளையும் எதிர்நோக்க நினைவற்றிருப்பார்கள். ஆனால் இந்நீதிமன்றம் தன் கடமைகளை நிறைவேற்றத் தவறிவிட்டது.

ஒரு சட்டம் நாட்டினதும் மக்களினதும் நன்மையையும் மூன் னேற்றும் சட்டமாக அமையாவிடின், அது சரியான சட்டமாக இருக்கமுடியாது. 1976-ம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 15-ம் திகதி பிறப் பிக்கப்பட்ட சட்டம் ஒரு மறுப்புச் சட்டமாகும். அச்சட்டம் அரசின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றவே பிறப்பிக்கப்பட்டதாகும். இச்சட்டம் தவறானது. எனவே இந்நீதிமன்றத்திற்கு என்னை விசா ரிக்க சட்டரீதியாகவோ நியாய ரீதியாகவோ அதிகாரம் இல்லை. இக்கட்டத்தின் நான் ஆனி 21-ம் திகதி இவ்வழக்குத் தொடங் கியது தொடக்கம் நடைபெற்ற சம்பவங்களைப்பற்றிக் கூற விரும் புகிறேன்.
(அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது)

இந் நீதிமன்றத்தின் நடவடிக்கையானது மனித சமுதாயம் தோன்றிய காலமுதல் சாதித்த எல்லா நல்லகாரியங்களையும் அவ மாண்புபடுத்துகிறது.

எனது வாக்குமூலத்தை முடிக்கமுதல் நான் 6/7 கார்த்திகை, 7 கார்த்திகை நடந்த சம்பவங்களைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளேன். நான் ஏன் சாயிம், சியா, எம். எச். கான், தவாப், ஓஸ்மானி முதலியோரைச் சாட்சிகளாக அழைத்தேன் என்பது நீதிமன்றத் திற்கு விளங்கும். அவர்கள் இங்குவந்து நான் இங்கு கூறியது ஏதும் தவறு எனக் கூறட்டும்.

நான் இங்கு என்னுடன் குற்றம்சாட்டப்பட்டிருக்கும் ராணுவத்தினரைப் பற்றிச் சிலசொற்கள் கூறவேண்டும். எனக்கு அவர்களைப் பொறுத்தளவில் கடமையுண்டு. அவர்கள் ஏதாவது குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தால் ராணுவ சட்டப்படி விசாரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். நான் பங்களாதேஷ் ராணுவம் உருவான காலத்தில் இருந்த உயர் அதிகாரிகளில் ஒருவன். இன்று ஆளும் ராணுவ குழு தனது வஞ்சக நோக்கங்களை நிறைவேற்ற எமது ராணுவத்தின் முக்கிய பகுதியைத் தியாகம்செய்து ஆயுதப் படைகளைப் பலவீனப்படுத்தத் தயாராயிருப்பதைப் பார்க்க நான் மிகவும் மனவருத்தப்படுகிறேன். நான் இந்த இளைஞர்களைப் பற்றியும் அவர்களின் வீரத்தைப் பற்றியும் பெருமைப்படவேண்டும்.

7½ கோடி மக்களைக்கொண்ட இந்த நாடு ஒருபொழுதும் அழியாது. பங்களாதேஷ் மக்கள் தீரர்கள். கார்த்திகை 7-ல் அவர்கள் படித்த படிப்பினைகள் அவர்களை வருங்கால நடவடிக்கைகளில் சரியான வழியில் நடாத்திச் செல்லும். அப்புரட்சி அவர்களுக்குப் பெருமளவு துணியைக் கொடுத்துள்ளது நான் செய்த எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பெருமைப்படுகிறேன். நான் பயப்படவில்லை,

இறுதியாக - தலைவரே.

நான் எனது நாட்டையும் மக்களையும் நேசித்தேன் என்றும்பட்டுமே கூறுவேன். நான் இந்த நாட்டின் ஆன்மாவில் ஒருபகுதி.

ஒருவரும் எம்மைப் பிரிக்கமுடியாது!

வாழ்க்கையில் பயமற்ற மனத்தைத் தவிர, வேறு சிறுத்த சொத்து இல்லை. எனக்கு அது உண்டு.

நான் எனது நாட்டையும் அப்படிப்பட்ட மனத்தை அடையுமாறு அழைக்கிறேன்.

புரட்சி ஒங்குக!

எமது நாடு வாழ்க!

அயுதாசிர் 1976-ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 21-ம் திகதி அதிகாலை 4 மணிக்கு டாக்கா மத்திய சிறையில் தூக்கிவிடப்பட்டார்;

அவர் தூக்கிவிடப்படுமுன் இறுதியாகக் கூறிய வசனங்கள்:

“சென்று வருகிறேன், எனது நாட்டு மக்களே.
பங்களாதேஷ் வாழ்க. புரட்சி ஓங்குக!”

அவர் தனது குடும்பத்திற்கு எழுதிய இறுதிக்கடிதத்தில், தன்
நதைகளுக்குக் கூறுகிறார்:

“ஹிஸ், மீசு,

எல்லோருடைய ஞாபகமும் எனது மனதில் வருகிறது.

நான் அவர்களுக்கு ஒரு சொத்தோ, பொருளோ வீட்டுச்
சுவ்வில்லை. ஆனால் எமது நாடு முழுவதும் அவர்களுக்கு வருங்
பத்தில் உண்டு. நாம் அன்பும் ஆதரவுமற்ற, வெற்றுடம்புடன்
என ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகளைப் பார்த்துள்ளோம். அவர்
கக்கெல்லாம் இருப்பிடம் வழங்க விரும்பினோம்.

இந்த விடிவு வங்காளி மக்களுக்கு வெகு தொலைவா? இல்லை.
தொலைவில் அல்ல. சூரியன் உதயமாகப்போகிறது.

நான் எனது இரத்தத்தை எனது நாட்டுக்குக் கொடுத்தேன்.
பொழுது எனது உயிரைக்கொடுக்கப் போகிறேன்.

இது எமது மக்களின் ஆன்மாவில் புத்துணர்வையும் புதிய சக்
யையும் கொடுக்கும். இதைத்தவிர எனக்கு ஏது வேறு பெரிய
? என்னை ஒருவரும் கொல்லமுடியாது. நான் மக்கள் மத்தி
யாகிறேன். எனது நாடி அவர்களுடைய தாடியுடன் துடிக்க

எனது கொல்லவேண்டுமாவின் எல்லா மக்களையும் கொல்ல
எனும்.

எந்த சக்தியால் இதைச் சாதிக்கமுடியும்?
ஒன்றுமில்லை.”

எமது சொற்பொழிவுகளை விட
எமது கல்லறைகள் நிறையவே பேசும் !

நீ உயிரிழப்பதைத்தான்

அவர்கள்

நியாகம் எனச் சொல்லித் திரிமிருர்கள்,

நீ என்றைக்கு முழுவுலிமையோடு

நிமிர்ந்தெழுந்த

அவர்கள்

முகத்தில் அறைந்தாற்போல,

இப்படிச் சேட்கப் போகிறாய் ?

ஏன் நாங்கள்

போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம்?